

АГАТА КРИСТИ ТРИ СЛЕПИ МИШЛЕТА

Превод от английски: Борис Миндов, 1996

chitanka.info

Беше много студено. Небето — мрачно и натежало от не ваял сняг.

Един човек в тъмен балтон, с увит около лицето шал и прихлупена до очите шапка, се зададе по Кълвър стрийт и се изкачи по стъпалата на номер 74. Сложи пръст на звънеца и чу пронизителното му дрънчене в сутерена.

Мисис Кейси, натопила ръцете си в мивката, се ядоса:

— Проклет звънец. Не ме оставя на мира.

Хриптейки леко, тя с мъка изкачи стълбата на сутерена и отвори вратата. Човекът, чийто силует се открояваше на фона на прихлупеното небе отвън, попита шепнешком:

— Мисис Лайън?

— Вторият етаж — отговори мисис Кейси. — Можете да се качите горе. Очаква ли ви? — Човекът поклати бавно глава. — Е, тогава идете и почукайте.

Тя го проследи с очи, докато той вървеше нагоре по стълбата с протъркана пътека. Впоследствие заяви, че „й направил особено впечатление“. Но всъщност си помисли само, че трябва да е имал много силна настинка, щом шепне така — и нищо чудно при такова време.

Когато човекът свърна по извивката на стълбата, започна да си подсвирква тихо. Мелодията беше „Три слепи мишлета“.

* * *

Моли Дейвис се отдръпна заднешком на пътя и погледна нагоре към прясно нарисованата табелка до пътната врата:

ПАНСИОН

МЪНКСУЕЛ МЕЙНЪР

Тя кимна одобрително. Табелката изглеждаше изпипана наистина много професионално. Или би могло да се каже *почти* професионално. Джайлс беше действително способен човек. Толкова много неща умееше да върши. Моли откриваше все нови и нови факти за съпруга си. Той говореше малко за себе си, но тя стъпка по стъпка установяваше колко разнообразни дарби притежава. На бившия моряк всичко му иде отръки, казват хората.

А Джайлс щеше да има нужда от всичките си дарби в тяхното ново начинание. Тя и Джайлс бяха съвсем неопитни в такава работа — да управляват пансион. Но тя щеше да бъде много забавна. И разрешаваше жилищния проблем.

Това беше идея на Моли. Когато леля Катрин умря и адвокатите я уведомиха писмено, че старицата ѝ е оставила своя Мънксуел Мейнър, естествено младата двойка помисли най-напред да го продаде. Джайлс бе запитал: „Какво представлява?“. А Моли бе отговорила: „Ами, голяма стара безредна къща, натъпкана със скучни старомодни викториански мебели. Има доста хубава градина, ала ужасно занемарена след войната, защото е останал само един стар градинар“.

И те решиха да обявят къщата за продан и да си запазят от мебелите само толкова, колкото да обзаведат една малка къщурка или апартамент за себе си.

Но веднага изникнаха две затруднения. Първо, не можеха да се намерят нито малки къщурки, нито апартаменти, и второ, всички мебели бяха прекалено обемисти.

— Е — рече Моли, — ще трябва просто да продадем *всичко*. Надявам се, че ще се продаде.

Адвокатът ги увери, че днес *всичко* се продава.

— По всяка вероятност — каза той — някой ще я купи за пансион или хотел, а в такъв случай може да пожелаят да я вземат с всичката мебелировка. За щастие къщата е в отлично състояние. Покойната мис Емъри е направила преди войната основен ремонт и подобрения и има много малко изхабяване. О, да, в добра форма е.

Именно тогава на Моли ѝ хрумна тази идея.

— Джайлс — рече тя, — защо *ние* самите да не я стопанисваме като пансион?

Отначало мъжът ѝ се отнесе с насмешка към тази идея, но Моли настояваше.

— Не е нужно да приемаме много хора... поне отначало. Такава къща лесно се стопанисва — има гореща и студена вода в спалните, централно отопление и газова готварска печка. А и можем сами да си отглеждаме кокошки, патици, да имаме яйца и зеленчуци.

— Но кой ще върши всичката тая работа... та нали много трудно се намира прислуга?

— О, *ние* ще трябва да вършим работата. Но където и да живеем, все ще трябва да я вършим. Няколко души повече не означава непременно много работа. След време, когато потръгне както трябва, може да си вземем някоя жена. Дори да дойдат само петима клиенти, ако всеки плаща по седем гвинеи седмично... — Моли се впусна в оптимистична аритметика. — И помисли си, Джайлс — завърши тя, — ще си имаме своя къща. С *наши* неща. А при сегашното положение, струва ми се, ще минат години, докато намерим къде да живеем.

Това е вярно, призна Джайлс. Толкова малко време бяха прекарвали заедно след прибързаната си женитба, че и двамата мечтаеха да се настанят в свой дом.

Така започна големият експеримент. Дадоха обяви в местния вестник и в „Таймс“ и различни хора им се обадиха.

И ето сега, днес, трябваше да пристигнат първите пансионери. Джайлс бе излязъл рано с колата, за да се опита да вземе телената мрежа, която се рекламираше за продажба в другия край на графството. Моли пък заяви, че ще трябва да отиде в селото да направи някои последни покупки.

Единственото нещо, което куцаше, беше времето. През последните два дена сви ужасен студ, а сега започваше да вали сняг. Моли бързаше по пътя; едри, пухкави снежинки падаха по раменете на мушамата ѝ и по светлата ѝ къдрава коса. Прогнозите на метеорологичната служба бяха крайно мрачни. Очакваше се силен снеговалеж.

Дано да не замръзнат тръбите, мислеше си тя с тревога. Ще бъде много лошо, ако всичко се развали, тъкмо когато започват. Погледна ръчния си часовник. Минало бе времето за чай. Дали Джайлс се е върнал вече? Сигурно ще се чуди къде е *тя*?

„Трябваше да отида повторно в селото за нещо, което забравих“ — ще обясни тя. А той ще се засмее и ще каже: „Пак ли консерви?“

Консервите бяха предмет на шеги помежду им. Те непрекъснато търсеха хранителни консерви. Сега килерът беше отлично запасен за извънредни случаи.

А изглежда, че извънредните случаи ще възникнат много скоро, помисли си Моли с гримаса, вдигайки глава към небето.

Къщата беше пуста. Джайлс още не се бе прибрал. Моли влезе първо в кухнята, после се качи на горния етаж, обиколи току-що пригответите спални. Мисис Бойл в южната стая с махагоновата мебел и кревата с балдахин. Майор Меткаф в синята стая с дъбова мебелировка. Мистър Рен в източната стая с еркерния прозорец. Всички стаи изглеждаха отлично — и какъв късмет, че леля Катрин имаше такъв голям запас от спално бельо. Моли приглади един юрган и слезе обратно на долния етаж. Почти се бе мръкнало. Изведнъж почувства къщата много тиха и пуста. Тя беше усамотена къща на две мили от селото, на две мили, както се изразяваше Моли, *от където и да било*.

Преди тя бе оставала често сама в къщата — но никога досега не бе чувствала така остро самотата.

Снегът биеше в прозорците. Той издаваше мек, шепнещ, тревожен звук. Ами ако Джайлс не успее да се прибере... ако снегът натрупа толкова, че колата да не може да си пробие път? Ако се наложи да остане сама тук — да стои сама може би няколко дни?

Тя огледа кухнята — голяма, комфортна кухня, която, като че само чакаше някоя едра, симпатична готвачка; седнала начело на кухненската маса, тя движи челюстите си ритмично, яде кейк и пие черен чай — от едната ѝ страна ще има висока, възстара прислужница, а от другата — закръглена, румена чистачка, от отсрещния край на масата пък кухненската слугиня ще наблюдава с уплашени очи повисокостоящите от нея. Ала вместо тях тук беше само тя, Моли Дейвис, изпълняваща роля, която не ѝ се виждаше твърде естествена. Целият ѝ живот изглеждаше в момента нереален — Джайлс също изглеждаше нереален. Тя играеше роля — просто играеше роля.

Покрай прозореца премина сянка и Моли подскочи — някакъв непознат мъж вървеше през снега. Чу изтракването на страничната врата. Непознатият стоеше там, на отворената врата, и се отърсваше от снега — странен човек, влизащ в пуста къща и изведнъж илюзията се разпръсна.

— Ох, Джайлс — извика тя, — толкова се радвам, че си дойде!

— Здравей, мила! Какво мръсно време! Боже мой, премръзнал съм.

Той отърси краката си и задуха ръцете си.

Моли вдигна машинално балтона, който той бе захвърлил по джайловски на дъбовия сандък. Сложи го на закачалка, като извади от претъпканите джобове шал, вестник, кълбо канап и сутрешната кореспонденция. Влезе в кухнята, постави нещата на бюфета, а чайника — на газовата печка.

— Донесе ли мрежата? — запита тя. — Много се забави.

— Не беше такава, каквато ни трябва. Затова отидох в друг склад, но и там не я биваше. А ти какво правиш? Никой ли още не е идвал?

— Мисис Бойл пристига чак утре.

— Майор Меткаф и мистър Рен трябваше да бъдат тук днес.

— Майор Меткаф съобщи с картичка, че ще дойде утре.

— Значи за вечеря оставаме само ние и мистър Рен. Като какъв си го представяш? Според мен — благовъзпитан пенсиониран чиновник.

— Не, мисля, че е художник.

— В такъв случай — каза Джайлс, — не е зле да поискаме наем в предплата за една седмица.

— О, не, Джайлс, те си носят багаж. Ако не си платят, ще им задържим багажа.

— Ами ако багажът им се състои от увити във вестник камъни? Истината е, Моли, че ние не знаем ни най-малко с какво ще се сблъскаме в тази работа. Дано не разберат какви новаци сме.

— Мисис Бойл непременно ще разбере — рече Моли. — Тя е от тия жени.

— Откъде знаеш? Нали не си я виждала?

Моли се обърна. Постла вестник на масата, извади малко сирене и се залови да го стърже.

— Какво е това? — попита съпругът ѝ.

— Ще стане закуска по уелски — осведоми го Моли. — Хлебни трохи, картофено пюре и мъничко сирене.

— Ти си находчива готвачка! — възхити се Джайлс.

— Да, но когато се съберат много хора, ще стане по-сложно. Закуската е най-трудното.

— Защо?

— Защото всичко трябва да се прави едновременно — и яйца, и бекон, и горещо мляко, и кафе, и препечен хляб. Или млякото изкипява, или хлябът прегаря, или беконът пръска, или яйцата стават твърди. Трябва да подскачаш като опарена котка и да следиш всичко едновременно.

— Утре сутринта ще се скрия под масата и ще гледам как ще се превъплътиш в опарена котка.

— Чайникът кипи — каза Моли. — Дали да внесем подноса в библиотеката и да слушаме там радио? Почти е време за новините.

— Тъй като има изгледи да прекарваме почти цялото си време в кухнята, би трябвало и тук да имаме радио.

— Да. Колко приятни са кухните. Аз обичам тази кухня. Според мен тя е най-приятната стая в къщата. Обичам бюфета и чиниите и просто се опивам от чувството за изобилие, което ти вдъхва една огромна кухненска печка — макар че, разбира се, съм благодарна, че не се налага да готвя на нея.

— Предполагам, че за един ден ще гълта гориво, колкото за цяла година.

— Май че така ще е. Но я си представи големите бутове, които са се пекли в нея, говеждите и овнешките филета. Гигантските буркани, пълни с домашно сладко от ягоди, сварено с цели килограми захар. Каква прекрасна, уютна е била викторианската епоха. Погледни мебелировката на горния етаж — голяма, солидна и богато украсена... о, какъв божествен комфорт, с много място за дрехите, които носиш, и всяко чекмедже се отваря и затваря толкова лесно! Спомняш ли си елегантния, модерен апартамент, в който живеехме под наем? Всичко вградено и плъзгащо се... само че никога не се плъзга... Все се заклецва. А вратите уж се затварят плътно, ала никога не се затварят, или пък ако се затворят, не могат да се отворят.

— Да, лоша подредба. Ако не работи както трябва, не можеш да се отървеш от главоболия.

— Е, хайде да слушаме новините.

Новините се състояха главно от мрачни предупреждения за времето, обичайната безизходица във външната политика, дърленето в

парламента и едно убийство на Кълвър стрийт, в Падингтън.

— Уф — изпъшка Моли и спря радиото. — Само неприятни неща. Не ми се слушат вече призиви за икономия на гориво. Да не искат да седим и да мръзнем? Не биваше да откриваме пансион през зимата. Трябваше да почакаме до пролетта. — И добави с друг тон: — Мисля си, каква ли е била убитата жена?

— Мисис Лайън ли?

— Така ли се казва? Кой ли би искал да я убие и защо?

— Може да е имала цяло състояние под дъските на пода.

— Когато съобщават, че полицията иска да разпита някакъв мъж, забелязан наоколо, значи ли това, че той е убиецът?

— Мисля, че обикновено е така. Просто учтив начин на изразяване.

И двамата подскочиха от остро извънпяване.

— На главния вход е — каза Джайлс. — Влиза... убиец — добави той шеговито.

— Така би било, разбира се, в някоя пиеса. Побързай. Сигурно е мистър Рен. След малко ще видим кой е прав — ти или аз.

Мистър Рен и вихрушка сняг нахълтаха едновременно. Застанала на вратата на библиотеката, Моли виждаше само силуета на новодошлия на фона на белия външен свят.

Колко си приличат всички мъже в цивилизованото си облекло, помисли си Моли. Тъмен балтон, сива шапка, шалче около врата.

След миг Джайлс затвори вратата под носа на стихииите. Мистър Рен размота шалчето си, сложи на пода куфара си, захвърли шапката си — всички тези неща той като че вършеше едновременно и на всичко отгоре говореше. Имаше тънък, почти жален глас и светлината в преддверието показваше млад човек с буйна, светла, обгоряла от слънцето коса и бледи, неспокойни очи.

— Много, много ужасно — казваше той. — Английска зима в най-лошия си вид. Човек трябва да бъде много здрав, за да издържи. Не мислите ли така? Пътуването ми от Уелс дотук беше ужасно. Вие ли сте мисис Дейвис? Много ми е приятно! — Ръката на Моли бе стисната в жилава, костелива длан. — Съвсем не сте такава, каквато ви мислех. Представях си, че сте вдовица на генерал, служил в Индия. Страшно мрачна и важна като господарка, истинска викторианка. Божествено, просто божествено... Имате ли изкуствени цветя? Или

райски птици? О, това място ще ми хареса. Боях се, че ще бъде много старомодно, а е чудесно — истинско, здраво викторианско достолепие. Кажете ми, притежавате ли някой от ония красиви бюфети... от махагон... морав махагон с дърворезба — големи плодове?

— Всъщност — отговори Моли, малко запъхтяна под този словесен поток, — намира се.

— Така ли! Може ли да го видя? Веднага. Тук ли е?

Бързината му почти смущаваше. Той натисна дръжката на вратата на трапезарията и щракна електрическия ключ. Моли го последва, усещайки недоволния профил на Джайлс от лявата си страна.

Мистър Рен прокара дългите си костеливи пръсти по разкошната дърворезба на масивния бюфет, надавайки тихи възклицания на одобрение. После извърна укорителен поглед към домакинята.

— Нямате ли голяма махагонова маса за хранене? Вместо нея — всички тия малки масички, пръснати наоколо?

— Сметнахме, че хората ще предпочитат така — каза Моли.

— Разбира се, вие сте *напълно* права. Увлече ме чувството за епоха. Разбира се, ако имате такава маса, ще трябва да имате и съответното семейство около нея. Строг, красив баща с брада, плодовита, повехнала майка, единайсет деца, намръщена гувернантка и някоя си, наричана „бедната Хариет“ — бедна роднина, която служи за обща помощничка и е много, много признателна, че ѝ е даден подслон в добър дом. Погледнете решетката на камината — представете си пламъците, които подскачат към комина и нажежават гърба на бедната Хариет.

— Ще занеса куфара ви горе — рече Джайлс. — Източната стая ли?

— Да — потвърди Моли.

Когато Джайлс се заизкачва по стъпалата, мистър Рен изскочи отново в преддверието.

— Има ли креват с балдахин и малки кретонени розички? — запита той.

— Не, няма — каза Джайлс и изчезна зад извивката на стълбата.

— Струва ми се, че не се нравя на съпруга ви — рече мистър Рен. — Къде е служил той? Във флотата ли?

— Да.

— Така си и мислех. Те не са търпеливи като тия от сухопътните и въздушните сили. От колко време сте женени? Много ли сте влюбена в него?

— Може би ще пожелаете да се качите да видите стаята си.

— Да, разбира се, въпросът ми беше неуместен. Но наистина исках да разбера това. Не мислите ли, че е интересно да се знае всичко за хората? Какво чувстват и мислят, а не само какви са и какво вършат.

— Предполагам — рече Моли със сдържан глас, — че вие сте мистър Рен.

Младият човек се спря внезапно, сграбчи косата си с две ръце и я задърпа.

— Но колко ужасно... никога не започвам от най-важното. Да, аз съм Кристофър Рен... о, не се смейте. Родителите ми бяха романтична двойка. Мечтаеха да стана архитект.

— А не сте ли архитект? — попита Моли, неспособна да сдържи усмивката си.

— Да, такъв съм — отговори мистър Рен тържествуващо. — Почти съм такъв. Нямам още пълни права на архитект. Но това е забележителен пример, как понякога желанията се сбъдват.

Джайлс се спусна обратно по стълбата и Моли каза:

— А сега ще ви покажа стаята, мистър Рен.

Когато няколко минути по-късно тя слезе отново, Джайлс попита:

— Е, харесаха ли му хубавите дъбови мебели?

— Много държеше да има креват с балдахин, затова му дадох розовата стая.

Джайлс изсумтя и измърмори нещо, което завършваше с „... млад простак“.

— Слушай, Джайлс — Моли придоби строго изражение, — ние не уреждаме весело прекарване за гости, а вършим работа. Дали Кристофър Рен ти харесва или не...

— Не ми харесва — вметна Джайлс.

— ... това няма нищо общо с нашата работа. Той плаща седем гвинеи седмично и друго по-важно няма.

— Ако плаща, разбира се.

— Съгласи се да плаща. Имаме писмото му.

— Пренесе ли куфара му в розовата стая?

— Той сам си го пренесе, разбира се.

— Много галантно от негова страна. Но ти не би се преуморила. Положително не са камъни, увити във вестник. Толкова е лек, че, струва ми се, няма нищо в него.

— Шшт, иде — каза Моли предупредително.

Кристофър Рен бе заведен в библиотеката, която според Моли имаше много уютен вид с големите си кресла и запаления в камината огън. Вечерята, осведоми го тя, ще бъде след половин час. В отговор на негов въпрос обясни, че в момента няма други пансионери. В такъв случай, каза Кристофър, не би ли могъл да дойде в кухнята да помогне?

— Умея да правя омлет, ако разрешите — каза той любезно.

По-нататък действието се разви в кухнята и Кристофър помогна в миенето на съдовете.

Моли чувстваше някак, че това не е нормално начало за обикновен пансион. То никак не се харесваше и на Джайлс. Е, помисли си Моли, когато заспиваше, утре, като дойдат другите, ще бъде съвсем различно.

* * *

Утрото настъпи с притъмняло небе и сняг. Джайлс изглеждаше мрачен и сърцето на Моли се сви. Заради времето всичко щеше да бъде много трудно.

Мисис Бойл пристигна с местното такси с вериги на колелата и шофьорът донесе песимистични новини за състоянието на пътя.

— До довечера ще се натрупат преспи — предрече той.

Самата мисис Бойл не разведри преобладаващото мрачно настроение. Тя беше едра, неприветлива жена с креслив глас и властно държане.

— Ако не бях убедена, че заведението ви е добро, нямаше да дойда — заяви тя. — Естествено, сметнах, че е вече утвърден пансион, управляван умело чрез научни методи.

— Не сте длъжна да останете, ако не сте доволна, мисис Бойл — каза Джайлс.

— Не бях и помисляла такова нещо.

— Мисис Бойл — рече Джайлс, — може би ще пожелаете да телефонирате за такси. Пътищата не са още задръстени. Ако има някакво недоразумение, по-добре да отидете другаде. Ние получихме толкова много молби за стаи, че съвсем лесно ще можем да запълним мястото ви — всъщност в бъдеще ще вземаме по-висок наем за стаите си.

Мисис Бойл му хвърли пронизителен поглед.

— Няма да напусна, докато не видя какво е заведението ви. Моля да ми дадете по-голяма кърпа за баня, мисис Дейвис. Аз не съм свикнала да се бърша с носна кърпичка.

Джайлс се усмихна на Моли зад отдалечаващия се гръб на мисис Бойл.

— Мили, ти беше чудесен — каза Моли. — Как се справи с нея!

— Наперените бързо провесват нос, когато си намерят майстора — заяви Джайлс.

— О, боже, не знам как ще се погажда с Кристофър Рен.

— Просто няма да се погажда.

И наистина още същия следобед мисис Бойл подхвърли на Моли: „Много особен младеж“ — с явно неодобрение в гласа.

Хлебарят пристигна с вид на арктически изследовател, предаде хляба и предупреди, че следващото му посещение, определено за след два дена, няма да се състои.

— Навсякъде задръжки — съобщи той. — Надявам се, че имате достатъчно припаси?

— О, да — каза Моли. — Имаме купища консерви. Предпочитам обаче да се запаса с повече брашно.

Спомни си, че ирландците правят нещо, което наричат соден хляб. В най-лошия случай би могла да прибегне до него.

Хлебарят бе донесъл и вестниците и тя ги разгърна на масата в хола. Външните новини бяха отстъпили на заден план. Времето и убийството на мисис Лайън заемаха първата страница.

Моли се бе вторачила в неясната снимка на лицето на мъртвата, когато зад нея прозвуча гласът на Кристофър Рен:

— *Отвратително* убийство, нали? Такава *прозаична* жена и такава *прозаична* улица. Сигурно тук има нещо тъмно, а?

— Според мен — изсумтя мисис Бойл — тя си го е заслужила.

— Аха. — Мистър Рен се обърна към нея с шеговита разпаленост. — Значи мислите, че е *сексуално* престъпление?

— Нищо такова не съм намерила, мистър Рен.

— Но тя е била удушена, нали? Интересно... — той протегна дългите си бели ръце, — как би се чувствал човек, когато души някого.

— Как можете да говорите така, мистър Рен!

Кристофър се приближи до нея и сниши глас.

— Замисляли ли сте се, мисис Бойл, как бихте се чувствали, ако видушат?

Мисис Бойл произнесе повторно, този път още по-възмутено:

— Как можете да говорите така, мистър Рен!

Моли прочете бързо:

— „Човекът, търсен от полицията за разпит, е носел тъмен балтон и светла мека шапка, бил е среден на ръст и с вълнено шалче.“

— Фактически — каза Кристофър Рен — е изглеждал досущ като всеки друг човек. — Той се засмя.

— Да — съгласи се Моли. — Досущ като всеки друг човек.

* * *

В стаята си в Скотланд ярд инспектор Парминтър каза на детектив сержант Кейн:

— А сега искам да поговоря с двамата работници.

— Да, сър.

— Що за хора са те?

— Честни трудещи се. Хора, на които може да се разчита.

— Добре — кимна инспектор Парминтър.

След малко двама смутени на вид мъже в най-хубавото си облекло бяха въведени в стаята му. Парминтър ги прецени бързо. Той умееше да предразполага хората.

— Значи смятате, че имате сведения, които биха могли да са полезни в случая Лайън — рече той. — Добре че дойдохте. Седнете. Пушите ли?

Почака, докато си вземаха цигари и ги палеха.

— Ужасно време е навън.

— Вярно, сър.

— Е, а сега... да ви чуем.

Двамата се спогледаха, смутени, че са опрели до трудностите на разказа.

— Хайде, Джо — подкани приятеля си по-едрият от двамата.

Джо започна:

— Случи се така, че няхахме кибрит.

— Къде стана това?

— На Джармън стрийт... работехме на пътя там... на газопровода.

Инспектор Парминтър кимна. По-късно щеше да се спре на точните подробности за времето и мястото. Знаеше, че Джармън стрийт е в съседство с Кълвър стрийт, където се бе разиграла трагедията.

— Значи нямали сте кибрит — повтори той насърчително.

— Да. Бях свършил кутията си, а пък запалката на Бил не искаше да работи, та заговорих един минувач: „Можете ли да ни услужите с кибрит, мистър?“ — рекох. В момента не мислех нищо особено. Той просто минаваше — като много други — и аз случайно го запитах.

Парминтър пак кимна.

— Е, даде ни кибрит. Не каза нищо. „Страшно студено“ — рече му Бил, а той отвърна някак шепнешком: „Да, студено е“. Трябва да са простинали гърдите му, помислих си аз. Във всеки случай беше се увил целият. „Благодарим, мистър“ — казвам и му връщам кибрита, а той се отдалечава бързо, толкова бързо, че когато видях, че е изтървал нещо, бе извървял вече доста път. Беше малко тефтерче, което трябва да бе извадил от джоба си, докато ни даваше кибрита. „Хей, мистър — извиках подире му, — изпуснали сте нещо.“ Но той, изглежда, не ме чу — просто ускори крачка и изчезна зад ъгъла. Нали така беше, Бил?

— Точно така — съгласи се Бил. — Като подплашен заек.

— Сви по Хароу роуд и едва ли щяхме да го настигнем при скоростта, с която се движеше, а и без туй беше вече късно... пък и беше само едно малко тефтерче, а не портмоне или нещо такова... та може би нямаше особено значение. „Странен човек — казвам. — Нахлупил шапката си до очите и се закопчал от долу до горе... като бандит във филмите“ — рекох на Бил, нали така беше, Бил?

— Точно това ми каза — потвърди Бил.

— Странни думи, макар че в момента не подозирах нищо. Просто бърза да се прибере у дома, помислих си, и не бих го упрекнал за това. Беше страшно студено!

— Страшно — потвърди Бил.

— Та думам на Бил: „Я да прегледаме това тефтерче, да видим дали няма нещо важно“. И тъй, сър, надзърнах в него. „Само два адреса“ — рекох на Бил. Кълвър стрийт 74 и някаква си дявол знае каква къща.

Бил изсумтя неодобрително.

Джо продължи разказа си с увлечение, след като вече се бе разпалил.

— „Кълвър стрийт 74 — рекох на Бил. — Това е точно зад ъгъла. Когато свършим работата си, ще свърнем там“ — и в този момент виждам нещо, написано отгоре на страницата. „Какво е това?“ — казвам на Бил. Той взема тефтерчето и го прочита: „Три слепи мишлета“ — този човек не е с всичкия си — вика, и точно в същия момент... да, точно в същия момент, сър, чуваме някаква жена да крещи през няколко пресечки: „Убийство!“.

Джо помълча на тази артистична кулминационна точка.

— Крещеше ужасно — продължи той. — „Я притичай да видиш какво става“ — викам на Бил. След малко той се връща и казва, че имало голяма навалица, че полицията била там, че някаква жена била заклана или удушена и че хазайката, която я намерила, се развикала за полиция. „Къде е станало това?“ — питам. „На Кълвър стрийт“ — отговори той. „На кой номер?“ — питам, а той казва, че не забелязал добре.

Бил се прокашля и запристъпя от крак на крак със смутения вид на човек, който се е изложил.

— Тогава рекох: „Да прескочим дотам да проверим“. А когато виждаме, че е на номер седемдесет и четвърти, се замисляме. „Може — вика Бил — адресът в тефтерчето да няма нищо общо със случая“, а аз казвам, че може да има, и след като обсъдихме въпроса и чухме, че полицията търси да разпита някакъв човек, който излязъл от къщата приблизително по същото време, идваме тук и запитваме можем ли да поговорим с джентълмена, който се занимава със случая. Надявам се, че не ви губим времето.

— Много правилно сте постъпили — рече Парминтър одобрително. — Донесохте ли тефтерчето? Благодаря ви. А сега...

Въпросите му бяха бързи и професионални. Осведоми се за места, часове, дати — единственото нещо, което не можа да измъкне, беше описание на човека, изгървал бележника. Но все пак получи описание, което вече бе измъкнал от изпадналата в истерия хазайка — описанието на прихлупената до очите шапка, закопчания догоре балтон, увитото около долната част на лицето шалче, гласа, който бил само шепот, ръцете с ръкавици.

Когато работниците си отидоха, инспекторът остана вторачен в малкото тефтерче, лежащо отворено на бюрото му. След малко то ще отиде в съответния отдел, за да видят какви отпечатъци от пръсти могат да открият по него, ако изобщо има такива. Но в момента вниманието му беше погълнато от двата адреса и написаното със ситен почерк в горната част на страницата.

Обърна глава, когато сержант Кейн влезе в стаята.

— Ела тук, Кейн. Погледни това.

Кейн застана зад него и подсвири тихо, когато прочете:

— „Три слепи мишлета“! Нищо не разбирам, дявол да го вземе!

Парминтър отвори едно чекмедже и извади половин лист хартия за писма, който сложи до тефтерчето на бюрото си. Той бе намерен забоден грижливо за убитата жена. На него беше написано: „Тази е първата“. Отдолу имаше детинска рисунка на три мишки и музикална тактова черта.

Кейн засвири тихо с уста песента „Три слепи мишлета, гледайте как бягат...“.

— Да, точно такава е мелодията.

— Нелепо, нали, сър?

— Да. — Парминтър се намръщи. — Потвърдена ли е самоличността на жената?

— Да, сър. Ето протоколът от дактилоскопичния отдел. Мисис Лайън, както се е наричала самата тя, е всъщност Морийн Грег. Освободена е от затвора Холоуей преди два месеца поради излежаване на присъдата.

Парминтър заговори замислено:

— Отишла на Кълвър стрийт 74 под името Морийн Лайън. От време на време попейвала и веднъж-дваж довела в квартирата си мъж.

Явно не се страхувала от нищо и от никого. Няма основание да се мисли, че се е смятала за застрашена от някаква опасност. Този човек позвънява на вратата, попитва за нея и хазайката му казва да се качи на втория етаж. Тя не може да го опише, казва само, че бил среден на ръст и изглеждал много настинал, понеже бил загубил гласа си. Хазайката се прибрала в сутерена и не чула нищо подозрително. Не чула и човекът да излиза. Около десет минути по-късно занесла чай на квартирантката си и я намерила удушена. Това не е случайно убийство, Кейн. То е грижливо подготвено. — Помълча, а после добави внезапно: — Интересно колко ли къщи в Англия се наричат Мънксуел Мейнър?

— Възможно е да има само една, сър.

— А това би било много голям късмет. Но да пристъпваме към работа. Няма време за губене.

Очите на сержанта се спряха замислено на двете бележки в тефтерчето — *Кълвър стрийт 74, Мънксуел Мейнър*.

— Значи мислите... — подхвана той.

Парминтър каза бързо:

— Да. А вие не мислите ли?

— Възможно е. Мънксуел Мейнър... къде ли би могло да бъде... Знаете ли, сър, мога да се закълна, че съм срещал това име съвсем наскоро.

— Къде?

— Точно това се мъча да си спомня. Момент... Вестник... „Таймс“. Задната страница. Момент... Хотели и пансионни... Половин секунда, сър...

Той изхвъркна от стаята и се върна тържествуващ.

— Ето, сър, погледнете.

Инспекторът проследи сочещия пръст.

— Мънксуел Мейнър, Харпълдън, Бъркшир. — Придръпна телефона към себе си. — Свържете ме с полицията на графство Бъркшир.

* * *

С пристигането на майор Меткаф Мънксуел Мейнър влезе в ролята си на процъфтяващо заведение. Майор Меткаф не беше нито страшен като мисис Бойл, нито особняк като Кристофър Рен. Той беше флегматик на средна възраст с напета военна осанка, който бе изкарал службата си главно в Индия. Изглеждаше доволен от стаята си и мебелировката ѝ и макар че той и мисис Бойл не намериха в спомените си общи приятели, все пак познаваше братовчеди на нейни приятели — „йоркширския род“. Багажът му обаче — два тежки куфара от свинска кожа — задоволи дори подозрителна натура като Джайлс.

Откровено казано, Моли и Джайлс нямаха много време да гадаят за пенсионерите си. Двамата се справяха добре с работата — готвене, сервиране, хранене, миене на съдовете. Майор Меткаф похвали кафето и Джайлс и Моли си легнаха уморени, но доволни — ала бяха събудени около два часа през нощта от настойчиво звънене на вратата.

— Дявол да го вземе — каза Джайлс. — На главния вход е. Какво ли може да е...

— Побързай — рече Моли. — Върви да видиш.

Хвърляйки ѝ укорителен поглед, Джайлс се загърна с халата си и слезе по стълбата. Моли чу дърпането на резетата, а после гласове в преддверието. След малко, подтиквана от любопитство, тя се измъкна от леглото и отиде да надзърне от горния край на стълбата. Долу в хола Джайлс помагаше на някакъв брадат непознат да свали отрупания си със сняг балтон. До нея долитаха откъслеци от разговор.

— Бррр — беше експлозивен чуждестранен акцент. — Пръстите ми са така премръзнали, че не ги усещам. А краката ми... — Чу се тропане.

— Заповядайте. — Джайлс отвори вратата на библиотеката. — Топло е. По-добре почакайте тук, докато ви приготвя стая.

— Наистина имам късмет — каза непознатият вежливо.

Моли надничаше любопитно през перилата. Тя видя мъж на средна възраст с черна брадичка и мэфистофелски вежди. Човек, който се движеше с младежка, пъргава походка въпреки прошарените си слепоочия.

Джайлс затвори вратата на библиотеката и се заизкачва бързо по стълбата. Наведената Моли се изправи.

— Кой е тоя? — попита тя.

Джайлс се усмихна.

— Нов клиент на пансиона. Колата му се обърнала в преспа. Измъкнал се, добрал се криво-ляво до пътя — чуй как фучи виелицата — и видял нашата табелка. Каза, че било като отговор на молитвата му.

— Мислиш ли, че е... честен човек?

— Мила, тази нощ не е подходяща за крадец да обикаля къщите.

— Навярно е чужденец?

— Да. Казва се Паравичини. Видях портмонето му — мисля, че нарочно го показва — просто натъпкано с банкноти. Коя стая ще му дадем?

— Зелената стая. Тя е спретната и прибрана. Само ще трябва да оправим леглото.

— Май ще трябва да му дам пижама. Всичките му неща са в колата. Каза, че се наложило да се измъкна през прозореца.

Моли взе чаршафи, калъпки за възглавници и кърпи. Докато приготвяха набързо леглото, Джайлс рече:

— Вали силно. Снегът ще ни затрупа, Моли, и ще ни откъсне напълно. В известен смисъл вълнуващо, нали?

— Не знам — отвърна Моли неуверено. — Мислиш ли, че ще мога да правя соден хляб, Джайлс?

— Разбира се. Ти можеш да правиш всичко — каза верният ѝ съпруг. — Ще бъде нещо ново.

— Никога не съм се опитвала да меся хляб. И без туй хлебарят ни носи баят хляб. Но ако снегът ни затрупа, няма да има и хлебар.

— Нито месар, нито пощальон. Няма да имаме вестници. И вероятно телефон.

— Само радиото ще ни казва какво да правим.

— Добре че сами си произвеждаме електричество.

— Утре ще се наложи пак да пуснеш агрегата. И ще трябва добре да поддържаме централното отопление.

— Следващата пратка въглища май няма да пристигне скоро. А запасът ни е много намалял.

— Ох, дявол да го вземе. Джайлс, чувствам, че положението ни ще стане ужасно. Бързо повикай Пара... как му беше името. Аз отивам пак да си легна.

На сутринта опасенията на Джайлс се потвърдиха. Бе натрупал метър и половина сняг, който образуваше преспи чак до вратите и

прозорците. Навън продължаваше да вали. Светът беше бял, безмълвен и по някакъв коварен начин — застрашителен.

* * *

Мисис Бойл закусваше. Нямахше никой друг в трапезарията. На съседната маса мястото на майор Меткаф беше разчистено. Масата на мистър Рен все още стоеше приготвена за закуска. Един ранобудник и един сънливец. Самата мисис Бойл знаеше с положителност, че има само едно подobaващо време за закуска — девет часа.

Мисис Бойл бе довършила отличния си омлет и хрупаше препечен хляб със здравите си бели зъби. Тя мърмореше и беше кисела. Мънксуел Мейнър съвсем не се бе оказал такъв, какъвто си го бе представяла. Надяваше се да играе бридж, да намери тук повехнали стари моми, които да смайва с общественото си положение и с връзките си, да им изтъква важността и секретността на военновременната си служба.

В края на войната мисис Бойл бе останала, както се казва, на сухо. Тя винаги се бе отличавала като дейна жена, която говори словоохотливо за ефективност и организация. С енергията и предприемчивостта си не даваше възможност никому да се запита дали наистина е добра и ефективна организаторка. Военновременната дейност беше тъкмо работа за нея. Тя бе командвала хора, тормозила хора, създавала главоболия на началници на ведомства и трябва да ѝ се признае, никога не се бе щадила. Раболепни жени тичаха насамнататък, уплашени и от най-малкото ѝ намръщване. А сега целият този вълнуващ, трескав живот бе свършил. Тя се бе отдала отново на частен живот, а предишният ѝ частен живот бе изчезнал. Къщата ѝ, реквизирана от армията, се нуждаеше от основен ремонт и преобзавеждане, за да може да се настани пак в нея, а трудността да се намерят домашни помощнички правеше завръщането ѝ практически невъзможно. Повечето от познатите ѝ се бяха пръснали. Несъмнено скоро щеше да си намери мястото, ала засега трябваше да изчаква. Единственият изход като че ли беше да се настани в някой хотел или пансион. И така бе решила да отседне в Мънксуел Мейнър.

Мисис Бойл се озърна презрително.

Много нечестно е, рече си, дете не ми казаха, че едва-що започват.

Тя отмести чинията по-далеч от себе си. Фактът, че закуската ѝ беше отлично приготвена и сервирана, с хубаво кафе и домашен мармалад, я раздразни още повече. Това я лишаваше от законно основание за оплакване. Леглото ѝ също беше удобно, с бродирани чаршафи и мека възглавница. Мисис Бойл обичаше удобствата, но обичаше и да намира кусури. Последното беше може би по-силно от първото.

Изправяйки се величествено, мисис Бойл излезе от трапезарията, разминавайки се на вратата с оня много странен млад човек с червената коса. Тази сутрин той носеше отровназелена карирана вратовръзка — и то от вълнен плат.

Неприлично, рече си мисис Бойл, много неприлично.

Не ѝ харесваше и начинът, по който я гледаше — с тъгълчетата на тия бледи очи. В малко насмешливия му поглед имаше нещо смущаващо... необикновено.

Не бих се учудила, ако е душевно неуравновесен, каза си мисис Бойл.

Тя отвърна на тържествения му поклон с леко кимване и влезе с маршова стъпка в голямата гостна. Тук имаше удобни кресла, особено голямото в розов цвят. Трябва да даде да се разбере, че то ще бъде *нейното* кресло. За всеки случай сложи плетивото си на него, приближи се и опипа с ръка радиаторите. Както и бе подозирала, те бяха само топли, но не и горещи. Очите на мисис Бойл засвяткаха войнствено. Имаше какво да каже по този въпрос.

Погледна през прозореца. Ужасно време... просто ужасно. Е, няма да се задържи тук дълго... ако не дойдат и други хора и заведението не стане по-забавно.

От покрива се смъкна сняг с мек съскащ звук. Мисис Бойл подскочи.

— Не — каза тя гласно, — няма да остана дълго тук.

Някой се засмя — тих, писклив смях. Тя обърна рязко глава.

Младият Рен стоеше на вратата и я гледаше с особеното си изражение.

— Не — рече той. — Мисля, че ще останете.

* * *

Майор Меткаф помагаше на Джайлс да изринат снега от задната врата. Той работеше добре, и Джайлс изразяваше шумно благодарността си.

— Хубава гимнастика — каза майор Меткаф. — Човек трябва всеки ден да се раздвижва. Да поддържа формата си, нали разбирате.

Значи майорът беше маниак на физическите упражнения. Така и се бе опасявал Джайлс. Затова и бе пожелал да закуси в седем и половина.

Сякаш прочел мислите на Джайлс, майорът рече:

— Много хубаво, че вашата госпожа ми приготви закуската рано. Пък и приятно е да ядеш прясно яйце.

Самият Джайлс бе станал преди седем поради изискванията на работата си. След като свариха яйца и чай, той и Моли се заловиха с подреждането на всекидневните. Всичко беше спретнато и чисто. Джайлс неволно си помисли, че ако беше клиент на заведението си, нищо нямаше да бъде в състояние да го измъкне от леглото в такава утрин до последния възможен момент.

Майорът обаче беше на крак, закуси и обиколи къщата, явно кипящ от енергия, която търсеше отдушник.

Е, помисли си Джайлс, има много сняг за разчистване.

Погледна изкосо помощника си. Откровено казано, не е лесно да се разбере що за човек е той. Държелив, отдавна минал средната възраст, с някак странно зорки очи. Човек, който никога не се издава. Джайлс се чудеше защо ли е дошъл в Мънксуел Мейнър. Вероятно демобилизиран и няма какво да прави.

* * *

Мистър Паравичини слезе късно. Подкрепи се с кафе и филия препечен хляб — скромна континентална закуска.

Малко смути Моли, когато тя му донесе закуската и той стана на крака, поклони се пресилено и възкликна:

— Нашата очарователна домакиня, нали?

Моли призна малко рязко, че е тя. Не беше настроена да приема комплименти в такъв час.

— Защо — каза тя, трупайки безразборно порцеланови съдове на мивката — всеки трябва да закусва в различно време... Малко трудно е.

Нареди чиниите на полицата и изтича на горния етаж да се занимае с леглата. Тази сутрин не можеше да очаква помощ от Джайлс. Той трябваше да разчисти път до котелната и до кокошарника.

Моли оправи леглата с максимална скорост и явно крайно небрежно, като приглади чаршафите и ги издърпа нагоре, колкото можеше по-бързо.

Занимаваше се с ваните, когато телефонът иззвъня. Първо изруга, че я прекъсват, но после почувства леко облекчение, че поне телефонът още работи, затова изтича да се обади. Влезе в библиотеката малко задъхана и вдигна слушалката.

— Да?

Сърдечен глас със слабо, но приятно гърлено провинциално произношение запита:

— Мънксуел Мейнър ли е?

— Пансион Мънксуел Мейнър.

— Може ли да говоря с капитан Дейвис, моля?

— Съжалявам, но няма как да дойде точно сега на телефона — каза Моли. — Аз съм мисис Дейвис. Кой се обажда, моля?

— Груповият началник Хогбън от бъркширската полиция.

Моли ахна леко.

— А, да... ъ-ъ... какво има?

— Мисис Дейвис, възникна един много спешен въпрос. Не желая да ви говоря подробно по телефона, но пратих при вас детектив сержант Тротър, който всеки момент ще бъде там.

— Но изключено е да стигне дотук. Снегът ни е затрупал... съвсем ни е затрупал. Пътищата са непроходими.

Гласът от другия край ни най-малко не се разколеба.

— Тротър непременно ще се добере до вас — заяви той. — И моля да кажете на съпруга си, мисис Дейвис, да изслуша много внимателно това, което Тротър ще ви съобщи, и да изпълнява безпрекословно нарежданията му. Това е всичко.

— Но, мистър Хогбън, какво...

Ала телефонът решително изщрака. Хогбън явно бе казал всичко, което имаше за казване, и бе затворил. Моли чукна един-два пъти по вилката, после се отказа. Обърна се, когато вратата се отвори.

— Ох, Джайлс, мили, ето те най-после.

Джайлс имаше сняг по косата си и дебел пласт въглищен прах по лицето си. Изглеждаше разгорещен.

— Какво има, мила? Аз напълних кофите с въглища и донесох дърва. След това ще се занимавам с кокошките, а после ще прегледам котела на парното. Какво ти става, Моли? Изглеждаш уплашена.

— Джайлс, заради *полицията*.

— Полицията ли? — Джайлс като че не вярваше.

— Да, пращат инспектор или сержант, или нещо подобно.

— Но защо? Какво сме направили?

— Не знам. Мислиш ли, че е заради двата фунта масло, което получихме от Ирландия?

Джайлс се намръщи.

— Взех ли разрешителното за радиото?

— Да, в бюрото е. Джайлс, старата мисис Видлок ми даде пет от купоните си срещу онова мое старо манто от туид. Мисля, че не е редно... но е напълно справедливо. Аз се лишавам от едно манто, тъй че защо да не взема купоните? О, боже, какво друго може да сме направили?

— Онзи ден едва не се блъснах с колата. Но безспорно вината беше у другия. Безспорно.

— Трябва да сме сбъркали *нещо* — простена Моли.

— Бедата е, че фактически всичко, което върши човек днес, е незаконно — каза Джайлс мрачно. — Затова винаги изпитваш чувство за вина. Предполагам, че е нещо във връзка с нашето заведение. Поддържането на пансион навярно е свързано с много спънки, за които не сме чували.

— Нямаме ли право да управляваме заведението си както си искаме?

— Знам. Наглед няма нищо нередно... Но както казах, днес всичко е повече или по-малко забранено.

— О, боже — въздъхна Моли. — Не трябваше изобщо да се захващаме с тази работа. Снегът ще ни откъсне за няколко дена, всички ще бъдат кисели и ще изядат целия ни запас от консерви...

— Горе главата, мила — рече Джайлс. — В момента сме зле, но всичко ще мине благополучно.

Той я целуна по темето някак разсеяно и когато я пусна, произнесе с друг тон:

— Знаеш ли, Моли, ако се замислим, трябва да е нещо много сериозно, за да пращат полицейски сержант да бърха път дотук в такава време. — Той махна с ръка към снега навън. — Трябва да е нещо наистина *спешно*...

Те се спогледаха. Точно в този момент вратата се отвори и влезе мисис Бойл.

— Аха, тука ли сте, мистър Джайлс — заговори мисис Бойл. — Знаете ли, че парното отопление в салона е практически ледено?

— Съжалявам, мисис Бойл. Закъсали сме с въглищата и...

Мисис Бойл го прекъсна безцеремонно.

— Аз плащам тук седем гвинеи седмично — *седем* гвинеи. И не искам да зъзна.

Джайлс се изчерви. Каза накратко:

— Ще отида да го засиля.

Когато излезе от стаята, мисис Бойл се обърна към Моли:

— Ще извинявате, мисис Дейвис, но у вас има един много странен млад човек. Държането му... и вратовръзките му... И никога ли не вчесва косата си?

— Той е много способен млад архитект — каза Моли.

— Моля?

— Кристофър Рен е архитект и...

— Уважаема млада госпожо — тросна се мисис Бойл, — естествено, аз съм чувала за сър Кристофър Рен. Разбира се, той е бил архитект. Построил е катедралата Свети Павел. Вие, младите, изглежда, ни смятате за необразовани.

— Аз имах предвид този Рен. Малкото му име е Кристофър. Родителите му го кръстили така, понеже се надявали да стане архитект. И е наистина архитект... или горе-долу архитект, тъй че тук няма нищо нередно.

— Хм — изсумтя мисис Бойл. — Тази работа ми се вижда твърде мътна. На ваше място бих направила някои справки за него. Какво знаете за този човек?

— Толкова, колкото зная и за вас, мисис Бойл — че и двамата ни плащате по седем гвинеи седмично. Всъщност това е всичко, което би трябвало да зная, нали? И то засяга само мен. Няма значение дали харесвам клиентите си, или... — Моли гледаше много втрещено мисис Бойл. — ... или не ги харесвам.

Мисис Бойл почервения от яд.

— Вие сте млада и неопитна и би трябвало да се вслушвате в съветите на по-сведущи от вас. А какво ще кажете за тоя странен чужденец? Кога пристигна *той*?

— Посред нощ.

— Така ли? Много странно. Не твърде подходящ час.

— Би било противозаконно да се гонят честни пътници, мисис Бойл — каза Моли и добави любезно: — Сигурно не знаете това.

— Мога да кажа само, че този Паравичини, или как се нарича там, ми се струва...

— Внимавайте, уважаема госпожо, внимавайте. Както говорите за дявола, току-виж, че...

Мисис Бойл подскочи, сякаш наистина ѝ бе заговорил дяволът. Мистър Паравичини, който се бе вмъкнал тихомълком, без никоя от двете жени да го забележи, се засмя и потри ръце с някак старческо сатанинско злорадство.

— Уплашихте ме — рече мисис Бойл. — Не ви чух да влизате.

— Аз ходя на пръсти, ей така — каза мистър Паравичини. — Никой не ме чува като влизам и излизам. Намирам това за много забавно. Понякога подочувам някои неща. Това също ме забавлява. — И добави тихо: — Но не забравям това, което подочувам.

Мисис Бойл каза някак плахо:

— Наистина ли? Трябва да си взема плетивото... оставих го в салона.

И излезе бързо. Моли стоеше и гледаше мистър Паравичини със смутено изражение. Той се приближи до нея някак на подскоци.

— Нашата очарователна домакия изглежда разстроена. — Преди тя да успее да му попречи, той улови ръката ѝ и я целуна. — Какво има, мила госпожо?

Моли отстъпи крачка назад. Не беше уверена, че мистър Паравичини ѝ харесва много. Той ѝ се хилеше като стар сатир.

— Всичко е твърде трудно тази сутрин — каза тя небрежно. — Поради снега.

— Да. — Мистър Паравичини извърна глава да погледне през прозореца. — Снегът прави всичко много трудно, нали? Или пък много улеснява нещата.

— Не ви разбирам.

— Права сте — произнесе той замислено. — Има много неща, които не разбирате. Първо, мисля, че не разбирате особено от поддържане на пансион.

Моли вдигна войнствено брадичка.

— Признавам, че не разбираме. Но сме твърдо решили да успеем.

— Браво, браво.

— В края на краищата — гласът на Моли издаваше леко безпокойство — аз не съм толкова лоша готвачка...

— Не ще и дума, вие сте очарователна готвачка — заяви мистър Паравичини.

Каква напаст са тия чужденци, помисли си Моли.

Може би мистър Паравичини четеше мислите ѝ. Във всеки случай държането му се промени. Той заговори спокойно и много сериозно.

— Може ли да ви отправя едно малко предупреждение, мисис Дейвис? Вие и съпругът ви не бива да бъдете толкова доверчиви. Имате ли препоръки за тия ваши клиенти?

— Такъв ли е редът? — Моли изглеждаше смутена. — Аз пък мислех, че хората просто... просто идват.

— Желателно е винаги да знаете нещо за хората, които спят под вашия покрив. — Той се наведе напред и я потупа по рамото някак заплашително. — Като мен например. Явявам се посред нощ. Казвам, че колата ми се е преобърнала в преспа. Какво знаете за мен? Абсолютно нищо. Сигурно не знаете нищо и за другите си клиенти.

— Мисис Бойл... — подзе Моли, но се спря, тъй като тъкмо тази дама влезе отново в стаята с плетиво в ръка.

— В салона е много студено. Ще седна тук. — Тя закрачи с маршова стъпка към камината.

Мистър Паравичини направи бърз пирует пред нея.

— Позволете ми да ви разбъркам огъня.

Моли беше смаяна както предишната нощ от младежката пъргавост на походката му. Тя бе забелязала, че той като че ли винаги гледаше да бъде обърнат гърбом към светлината и сега, когато коленичи пред огъня, ѝ се стори, че разбира причината за това. Лицето на мистър Паравичини беше умело, но явно „гримирано“.

Значи старият глупак се мъчи да изглежда по-млад. Ала не е успял. Изглежда точно на възрастта си и дори на повече, а младежката му походка е неуместна. Може би и тя е грижливо подправена.

Бързото влизане на майор Меткаф я върна от догадките към неприятната действителност.

— Мисис Дейвис, боя се, че тръбите на... ъ-ъ... — той сниши свенливо глас — ... в тоалетната на долния етаж са замръзнали.

— О, боже мой — изпъшка Моли. — Какъв ужасен ден! Първо полицията, а после тръбите.

Мистър Паравичини изпусна с трясък ръжена върху решетката на камината. Мисис Бойл прекъсна плетенето си. Поглеждайки майор Меткаф, Моли бе озадачена от внезапната му вдървена неподвижност и от неописуемото изражение на лицето му. То беше изражение, което тя не можеше да определи. Сякаш всякакви чувства се бяха отцедили от него и бе останало нещо, издялано от дърво.

Той произнесе с рязък, отсечен глас:

— *Полиция ли казахте?*

Тя усещаше, че зад скованата неподвижност на стойката му бушуваше някакво силно чувство. Може би страх или предпазливост, или възбуда — но непременно имаше *нещо*. Този човек, каза си тя, *би могъл да бъде опасен*.

Той повтори пак и този път в гласа му звучеше леко любопитство:

— Какво е това за полицията?

— Обадиха ни се по телефона — отговори Моли. — Преди малко. Съобщиха, че пращат тук сержант. — Тя погледна към прозореца. — Но мисля, че няма да успее да стигне до нас — добави някак с надежда.

— Защо пращат тук полицай? — Майорът пристъпи една крачка към нея, но преди тя да успее да отговори, вратата се отвори и влезе Джайлс.

— Тези калпави въглища са повече от половината камъни — каза той ядосано. После додаде рязко: — Какво има?

Майор Меткаф се обърна към него.

— Чувам, че полицията иде тук — рече той. — Защо?

— О, не се безпокойте — отвърна Джайлс. — Никой не може да се промъкне през този сняг. Преспите са метър и половина дълбоки. Пътят е задръстен. Изключено е някой да стигне дотук днес.

Точно в този момент прозвучаха ясно три силни почуквания по прозореца. Всички се стреснаха. За минута-две не можаха да определят звука. В него се долавяше подчертана заплаха и зловецко предупреждение. Но после с вик Моли посочи към френския прозорец. Там стоеше някакъв човек и чукаше по стъклото, и тайната на пристигането му се изясни от факта, че имаше ски.

С възклицание Джайлс прекоси стаята, завъртя дръжката и отвори френския прозорец.

— Благодаря ви, сър — каза новодошлият. Имаше малко груб, но весел глас и добре загоряло лице. — Детектив сержант Тротър — представи се той.

Мисис Бойл се взря неприязнено в него над плетивото си.

— Вие не можете да бъдете сержант — каза тя неодобрително. — Много сте млад.

Новодошлият, който наистина беше много млад, изглежда се обиди от тази забележка и произнесе с малко раздразнен тон:

— Не съм толкова млад, колкото изглеждам, мадам. — Очите му обходиха групата и се спряха на Джайлс. — Вие ли сте мистър Дейвис? Може ли да сваля тези ски и да ги прибера някъде?

— Разбира се, елате с мен.

Когато вратата се затвори подире им, мисис Бойл каза язвително:

— Изглежда, че затова плащаме днес на нашата полиция — да се занимава със зимни спортове.

Паравичини се бе приближил до Моли. Гласът му съскаше силно, когато произнесе бързо и тихо:

— Защо сте повикали полицията, мисис Дейвис?

Моли се отдръпна малко пред втрещения му, злобен поглед. Това беше някакъв нов мистър Паравичини. За миг тя се уплаши. Отговори безпомощно:

— Но аз не съм я викала. Не съм.

В този момент Кристофър Рен влезе възбуден през вратата и каза с писклив шепот:

— Кой е оня човек в антрето? Отде е дошъл? Ужасно свободно се държи и целият е отрупан със сняг.

Гласът на мисис Бойл забумтя над тракането на куките й:

— Ако щете вярвайте, но този човек е полицай. Полицай... който кара ски!

С държанието си сякаш искаше да покаже, че е настъпило окончателното падение на низшите съсловия.

Майор Меткаф промърмори на Моли:

— Извинете ме, мисис Дейвис, но може ли да използвам телефона ви?

— Разбира се, майор Меткаф.

Той отиде до телефона точно когато Кристофър Рен каза пискливо:

— Не мислите ли, че е много красив? Аз винаги съм смятал полицаите за страшно привлекателни.

— Ало, ало... — Майор Меткаф чукаше ядно по вилката. Той се обърна към Моли. — Мисис Дейвис, този телефон е умрял, съвсем е мъртъв.

— А преди малко беше в ред. Аз...

Прекъсна я пискливият, пронизителен, почти истеричен смях на Кристофър Рен.

— Значи сега сме напълно откъснати. Напълно откъснати. Смешно, нали?

— Аз не виждам нищо смешно — каза майор Меткаф студено.

— Не, наистина — обади се мисис Бойл.

Кристофър продължаваше да се кикоти.

— Е, пошегувах се — рече той. — Шшт — сложи пръст на устните си, — копоят иде.

Джайлс влезе със сержант Тротър. Последният се бе избавил от ските си, отърсил се от снега и държеше в ръка голям бележник и молив. Внесе със себе си атмосфера на спокойна съдебна процедура.

— Моли — каза Джайлс, — сержант Тротър иска да поговори насаме с нас.

Моли излезе с двамата от стаята.

— Да отидем в кабинета — предложи Джайлс.

Влязоха в малкото помещение зад хола, удостоено с това название. Сержант Тротър затвори внимателно вратата подире си.

— Какво сме направили, сержанте? — попита Моли жално.

— Какво сте направили ли? — Сержант Тротър я изгледа. После се ухили до уши. — О — каза той, — не е това, което си мислите, мадам. Съжалявам. Съжалявам, ако има някакво недоразумение. Не, мисис Дейвис, отнася се за нещо съвсем друго. По-скоро въпрос на полицейска закрила, ако ме разбирате.

Тъй като никак не го разбираха, двамата го гледаха въпросително.

Сержант Тротър продължи бързо:

— Свързано е със смъртта на мисис Лайън, мисис Морийн Лайън, която е била убита в Лондон преди два дена. Може да сте чели за този случай.

— Да — потвърди Моли.

— Първото нещо, което искам да зная, е дали сте познавали тази мисис Лайън?

— Изобщо не съм чувал за нея — заяви Джайлс и Моли го подкрепи шепнешком.

— Хм, всъщност така и очаквахме. Но работата е там, че Лайън не е истинското име на убитата. Тя има полицейско досие и отпечатъците от пръстите ѝ са в картотеката, затова можахме лесно да установим самоличността ѝ. Действителното ѝ име е Грег, Морийн Грег. Покойният ѝ съпруг, Джон Грег, е бил фермер, който живеел във фермата Лонгридж, немного далеч оттук. Може би сте чували за случая във фермата Лонгридж.

В стаята беше много тихо. Само един звук наруши тишината — неочаквано меко „туп“, когато снегът се свлече от покрива и падна на земята навън. Това беше тайнствен, почти злокобен звук.

Тротър продължи:

— Три евакуирани деца били подслонени у семейство Грег във фермата Лонгридж през 1940 година. Едно от тези деца впоследствие умряло в резултат от престъпно занемаряване и лошо третиране. Случаят предизвика голяма сензация и двамата Грег бяха осъдени на затвор. Съпругът избягал на път за затвора, откраднал кола и претърпял катастрофа, докато се мъчел да се изплъзне от полицията.

Загинал на място. Мисис Грег излежа присъдата си и бе освободена преди два месеца.

— А сега тя е убита — каза Джайлс. — Кой, мислят, е извършил това?

Ала сержант Тротър не бързаше.

— Спомняте ли си случая, сър? — запита той.

Джайлс поклати глава.

— През 1940 година аз бях флотски курсант и служех в Средиземно море.

Тротър премести погледа си към Моли.

— Аз... доколкото си спомням, съм чувала за това — каза Моли малко задъхано. — Но защо идвате при нас? Какво общо имаме ние с този случай?

— Работата е там, че вие сте в опасност, мисис Дейвис!

— В опасност ли? — Джайлс не вярваше на ушите си.

— Точно така, сър. Близо до местопрестъплението е намерен бележник. В него са записани два адреса. Първият е Кълвър стрийт 74.

— Където е била убита жената? — вметна Моли.

— Да, мисис Дейвис. А другият адрес е Мънксуел Мейнър.

— Какво?! — В гласа на Моли звучеше неверие. — Колко странно!

— Да. Затова груповият началник Хогбън сметна за наложително да разбере знаете ли дали има някаква връзка между вас или между тази къща и случая във фермата Лонгридж.

— Никаква... абсолютно никаква — заяви Джайлс. — Трябва да е някакво съвпадение.

Сержант Тротър произнесе спокойно:

— А груповият началник Хогбън не мисли, че е съвпадение. Той щеше да дойде сам, ако му беше възможно. Поради атмосферните условия и тъй като съм опитен скиор, изпрати мен с инструкции да се сдобия с изчерпателни сведения за всекиго в тази къща, да му докладвам по телефона и да взема всички необходими според мен мерки за безопасността на обитателите.

Джайлс каза рязко:

— Безопасност ли? Боже мой, нима мислите, че някой ще бъде убит тук?

Тротър отговори някак гузно:

— Не исках да тревожа домакинята, но точно това мисли груповият началник Хогбън.

— Ала каква причина може да има, дявол да го вземе...

Джайлс млъкна, а Тротър вметна:

— Точно затова съм тук — да разбера.

— Но цялата тая работа е налудничава.

— Да, сър. Но именно защото е налудничава, е опасна.

— Има и нещо друго, което не сте ни казали още, нали, сержанте? — обади се Моли.

— Да, мадам. В горната част на една страница от бележника беше написано: „Три слепи мишлета“. Върху трупа на мъртвата беше забодено листче с думите: „Тази е първата“. А отдолу бяха нарисувани три мишки и тактова черта. Музиката е по мелодията на детската песничка „Три слепи мишлета“.

Моли изпя тихо:

*„Три слепи мишлета,
гледайте как бягат,
всички подир фермерката!
Тя...“*

После млъкна.

— Ох, ужасно... ужасно. Имало е три деца, нали?

— Да, мисис Дейвис. Петнайсетгодишно момче, четиринайсетгодишно момиче и дванайсетгодишно момче, което умряло.

— Какво е станало с другите?

— Момчето, мисля, е било осиновено от някого. Не можахме да го издирим. Момчето би трябвало в момента да е точно на двацет и три години. Загубихме дирите му. Казват, че бил винаги малко... особен. На осемнайсет години постъпил в армията. По-късно дезертирал. Оттогава няма помен от него. Военният психиатър заявява категорично, че не бил нормален.

— Мислите ли, че той е убил мисис Лайън? — попита Джайлс.
— И че е маниак със склонност към убиване и може да се появи тук по някаква неизвестна причина?

— Смятаме, че трябва да има връзка между някого тук и случая във фермата Лонгридж. Щом успеем да установим каква е тази връзка, ще знаем как да действаме. Но вие заявявате, сър, че лично нямате нищо общо със случая. И вие ли, мисис Дейвис?

— Аз... о, да... да.

— Можете ли да ми съобщите точно кои други са в къщата?

Дадох му имената. Мисис Бойл, майор Меткаф, мистър Кристофър Рен, мистър Паравичини. Той ги записа в бележника си.

— А прислугата?

— Нямаме прислуга — отговори Моли. — А, добре се сетих, трябва да отида да сложа картофите.

И излезе бързо от кабинета.

Тротър се обърна към Джайлс.

— Какво знаете за тези хора, сър?

— Аз... ние... — Джайлс помълча. После рече тихо: — Откровено казано, не знаем нищо за тях, сержант Тротър. Мисис Бойл ни писа от един борнмътски хотел. Майор Меткаф — от Лиймингтън, мистър Рен — от един частен хотел в Саут Кенсингтън. Мистър Паравичини падна просто от небето — колата му се преобърнала в една преспа наблизко. Но предполагам, че притежават лични продоволствени книжки или нещо от този род.

— Ще проверя всичко това, разбира се.

— В известен смисъл имаме късмет, че времето е толкова ужасно — каза Джайлс. — Убиецът не би могъл да дойде при такива условия, нали?

— А може и да не е нужно да идва, мистър Дейвис.

— Какво искате да кажете?

Сержант Тротър се поколеба за миг и после заяви:

— Трябва да имате предвид, сър, че *той може да е вече тук*.

Джайлс се вторачи в него.

— Какво искате да кажете?

— Мисис Грег е убита преди два дни. *Всичките ви посетители са дошли след това, мистър Дейвис*.

— Да, но направиха резервации по-рано — известно време преди това — с изключение на Паравичини.

Сержант Тротър въздъхна. Гласът му звучеше уморено.

— Тези престъпления са били подготвени предварително.

— Престъпления ли? Но нали досега е станало само едно престъпление. Защо сте толкова уверен, че ще има и друго?

— Че ще стане — не. Надявам се да го предотвратя. Но ще бъде направен опит.

— Ала тогава... ако сте прав — Джайлс говореше развълнувано, — може да е само един човек. Има само един човек на съответната възраст. *Кристофър Рен!*

Сержант Тротър отиде при Моли в кухнята.

— Ще се радвам, мисис Дейвис, ако дойдете с мен в библиотеката. Искам да направя общо изявление пред всички. Мистър Дейвис бе така любезен да отиде да подготви почвата...

— Добре... само ми позволете да свърша с тези картофи.

Сержант Тротър запази неодобрително мълчание.

Моли произнесе някак извинително:

— Просто не мога да повярвам... Толкова е невероятно...

— Не е невероятно, мисис Дейвис... Само неприятни *факти*.

— Имате ли описание на човека? — любопитства Моли.

— Среден ръст, слабо телосложение, носел тъмен балтон и светла шапка, говорел шепнешком, лицето му било скрито с шалче. Както виждате... може да бъде всеки. — Той помълча и добави: — Във вашето антре тук, мисис Дейвис, са окачени три тъмни балтона и три светли шапки.

— Смятам, че никой от тези хора не е дошъл от Лондон.

— Така ли мислите, мисис Дейвис? — С бързо движение сержант Тротър се приближи до кухненския бюфет и вдигна един вестник. „Ивнинг стандарт“ от 19 февруари. Отпреди два дни. — *Някой* е донесъл този вестник тук, мисис Дейвис.

— Чудна работа. — Моли гледаше вторачено, някаква тънка струнка на спомен се бе раздвижила. — Отде ли може да е дошъл този вестник?

— Никога не бива да приемате хората за такива, каквито се представят, мисис Дейвис. Вие всъщност не знаете нищо за тези хора, които сте приели в къщата си. — После добави: — Доколкото разбирам, вие и мистър Дейвис за пръв път се занимавате с поддържане на пансион?

— Да, така е — призна Моли. Тя изведнъж се почувства неопитна и глупава като дете.

— Навярно сте женени отскоро?

— Само от една година. — Тя се изчерви леко. — Стана някак внезапно.

— Любов от пръв поглед — вметна сержант Тротър с разбиране. Моли се чувстваше абсолютно неспособна да го среже.

— Да — каза тя и добави във внезапен изблик на доверчивост: — Познавахме се само от две седмици.

Мислите ѝ се върнаха към онези четиринайсет дни на вихрена любов. В този неспокоен, нервен свят те бяха намерили чудото един у друг. На устните ѝ се изписа лека усмивка.

Връщайки се в настоящето, тя видя, че сержант Тротър я гледа снизходително.

— Вашият съпруг не е тукашен, нали?

— Не е — отговори Моли неопределено. — От Линкълншир е.

Тя знаеше много малко за детството и възпитанието на Джайлс. Родителите му бяха умрели и той все избягваше да говори за ранния си живот. Изглежда, бе имал нещастно детство.

— И двамата сте твърде млади, ако мога да се изразя така, за да поддържате такова заведение — каза сержант Тротър.

— Ох, не знам. Аз съм на двацет и две години и...

Тя млъкна, тъй като вратата се отвори и влезе Джайлс.

— Всичко е уредено. Обясних им горе-долу — рече той. — Надявам се, че съм постъпил правилно, сержанте.

— Така ще си спестим време — каза Тротър. — Готова ли сте, мисис Дейвис?

* * *

Когато сержант Тротър влезе в библиотеката, говореха едновременно четири гласа. Най-силен и пронизителен беше тоя на Кристофър Рен, който заявяваше, че било много, много интересно, че нямало да мигне тази нощ и моля, моля, можем ли да чуем всички страшни подробности? Акомпанираше му плътният глас на мисис Бойл.

— Просто скандално... пълна некадърност... полицията не бива да позволява да се въртят наоколо разни убийци.

Мистър Паравичини беше красноречив главно с ръцете си. Жестикулациите му бяха по-изразителни от думите, заглушавани от гласа на мисис Бойл. От време на време се чуваше късият, отсечен лай на майор Меткаф. Той искаше факти.

Тротър почака минута-две, после вдигна властно ръка и някак неочаквано настъпи тишина.

— Благодаря ви — каза той. — И тъй, мистър Дейвис ви обясни горе-долу защо съм тук. Интересува ме едно и само едно, и искам да го узная веднага. *Кой от вас има нещо общо със случая във фермата Лонгридж?*

Никой не наруши мълчанието. Четири безизразни лица гледаха сержант Тротър. Чувствата от преди няколко минути — вълнение, възмущение, истерия, недоумение — бяха заличени, както гъба изтрива написаното с тебешир върху плоча.

Сержантът заговори отново, този път по-настойчиво:

— Моля да ме разберете. Имаме основание да смятаме, че един от вас е в опасност — в смъртна опасност. *Трябва да разбере кой от вас е той!*

И пак никой не заговори и не помръдна.

В гласа на Тротър се прокрадна нещо като гняв.

— Добре... ще ви питам един по един. Мистър Паравичини?

По лицето на мистър Паравичини пробяга съвсем лека усмивка. Той вдигна ръце в протестиращ чуждестранен жест.

— Но аз не съм тукашен, инспекторе. Не зная нищо, абсолютно нищо за тия отдавнашни местни работи.

Тротър не искаше да си губи времето. Той отсече:

— Мисис Бойл?

— Откровено казано, не разбирам защо... ъ-ъ... как мога да имам нещо общо с такъв печален случай?

— Мистър Рен?

Кристофър откликна пискливо:

— По онова време аз съм бил дете. Тогава живеех в Единбъро.

— Майор Меткаф?

Майорът произнесе рязко:

— Прочетете за това във вестниците. Тогава аз бях на служба в Единбъро.

— Само това ли има да каже... всеки от вас?

Пак мълчание.

Тротър изпусна отчаяна въздишка.

— Ако някой от вас бъде убит — рече той, — вие сами ще сте си виновни. — Той се обърна рязко и излезе от стаята.

— Мили мои — възкликна Кристофър, — колко *мелодраматично!* — После добави: — Много красив човек, нали? Аз искрено се възхищавам от полицията. Толкова сурови и твърди. Цялата тая работа е много интересна. „Три слепи мишлета“. Как беше мелодията?

Той засвири тихо с уста и Моли кресна неволно:

— Недейте!

Кристофър се обърна бързо към нея и се засмя.

— Но, мила, това е началото. Никога преди не са ме смятали за убиец и сега ми е страшно забавно!

— Мелодраматични глупости — обади се мисис Бойл. — Не вярвам нито думица от това.

Светлите очи на Кристофър играеха дяволито.

— Но, почакайте, мисис Бойл — той сниши глас, — да се промъкна зад гърба ви и да усетите ръцете ми около гърлото си.

Моли потръпна.

Джайлс кипна:

— Вие разстройвате жена ми, Рен. Шегата ви е много жестока.

— Тук няма място за шега — обади се Меткаф.

— Напротив — възрази Кристофър. — Точно такава е — шега на луд. А това го прави толкова очарователно *зловещо*. — Обгърна с поглед всички и пак се засмя. — Да можехте да видите физиономиите си — каза той.

После бързо излезе от стаята.

Мисис Бойл се окопоти първа.

— Млад неврастеник с необикновено лошо държане — произнесе се тя. — Вероятно противник на военната служба.

— Той сподели, че при едно въздушно нападение останал заробен четирийсет и осем часа, докато го открият — вметна майор Меткаф. — Според мен с това се обясняват много неща.

— Хората имат куп оправдания да изпаднат в нервна криза — произнесе мисис Бойл язвително. — Аз също съм преживяла много през войната, но въпреки това нервите ми са в ред.

— Може би това ви служи за оправдание, мисис Бойл —
подхвърли Меткаф.

— Какво искате да кажете?

Майор Меткаф отговори спокойно:

— Мисля, че вие бяхте отговорничка по разквартируването в този район през 1940 година, мисис Бойл. — Той погледна Моли, която кимна мрачно. — Не е ли вярно?

Лицето на мисис Бойл почервения от гняв.

— Та какво от това? — запита тя.

Меткаф изрече сериозно:

— *Вие* сте отговорна за изпращането на три деца във фермата Лонгридж.

— Така ли, майор Меткаф? Аз пък не разбирам защо трябва да бъда държана отговорна за случилото се. Хората във фермата изглеждаха много мили и с готовност приеха децата. Не проумявам за какво мога да бъда упрекната... или държана отговорна... — Гласът ѝ секна.

Джайлс отсече рязко:

— Защо не казахте за това на сержант Тротър?

— То не е работа на полицията — тросна се мисис Бойл. — Аз мога сама да се грижа за себе си.

— Трябва да внимавате — рече майор Меткаф спокойно.

След това и той излезе от стаята.

— Разбира се, *вие* отговаряхте за разквартируването — промърмори Моли. — Помня това.

Джайлс я изгледа втренчено.

— Моли, ти знаеше ли?

— Държахте голямата сграда в общинската мера, нали?

— Реквизирахме я — отговори мисис Бойл. — Но беше напълно рухнала — добави тя злобно. — *Опустошена*. Негодна.

Тук мистър Паравичини започна да се смее тихо. После отметна глава назад и прихна неудържимо.

— Простете ми — изпъшка той. — Но, право да ви кажа, намирам всичко това много забавно. Става ми весело... да, става ми много весело.

В този момент сержант Тротър влезе отново. Той хвърли неодобрителен поглед към мистър Паравичини.

— Радвам се — каза язвително, — че всички намират това толкова забавно.

— Извинявам се, уважаеми инспекторе. Моля да ме извините. Развалям ефекта от тържественото ви предупреждение.

Сержант Тротър повдигна рамене.

— Аз направих всичко възможно, за да изясня положението — заяви той. — И не съм инспектор, а само сержант. Моля ви, мисис Дейвис, искам да използвам телефона.

— Засрамен съм — каза мистър Паравичини. — Оттеглям се с пълзене.

Ала не изпълзя, а напусна стаята с оная наперена младежка походка, която Моли бе забелязала и преди.

— Голям чудак — каза Джайлс.

— Престъпен тип — рече Тротър. — За нищо на света не бих му се доверил.

— О — възкликна Моли. — Мислите ли, че *той*... само че е твърде стар. А дали наистина е стар? Той си служи с грим — и то много. А и походката му е младежка. Може да се е гримирал, за да *изглежда* стар. Сержант Тротър, мислите ли...

Сержант Тротър я срязва строго:

— Няма да стигнем доникъде с безполезни догадки, мисис Дейвис. Трябва да докладвам на груповия началник Хогбън.

Отиде до телефона.

— Но няма как — каза Моли. — Телефонът не работи.

— Какво?! — Тротър се обърна рязко. Силната тревога в гласа му направи впечатление на всички. — Не работи ли? Откога?

— Майор Меткаф опита точно преди да дойдете.

— Но преди това е бил в изправност. Нали груповият началник Хогбън ви се обади?

— Да. Предполагам... от десет... линията е прекъсната... от снега.

Но лицето на Тротър оставаше сериозно.

— Интересно — каза той. — Може да е... прерязана.

Моли се вторачи в него.

— Така ли мислите?

— Отивам да проверя.

Той изскочи бързо от стаята. Джайлс се подвоуми, после излезе подире му.

— Боже мой! — възкликна Моли. — Почти е време за обед, трябва да довърша работата си... иначе няма да имаме какво да ядем.

Когато изхвъркна от стаята, мисис Бойл промърмори:

— Некадърница! Какво заведение! Няма да плащам седем гвинеи за *такова* нещо.

* * *

Сержант Тротър проследяваше жиците наведен.

— Има ли допълнителен телефонен пост? — запита той Джайлс.

— Да, в спалнята ни на горния етаж. Да се кача ли да проверя?

— Ако обичате.

Тротър отвори прозореца и се наведе навън, избърсвайки снега от перваза. Джайлс тичаше нагоре по стълбата.

Мистър Паравичини беше в големия салон. Той отиде до рояла и го отвори. Седнал на столчето, засвири тихо с един пръст нота по нота.

*„Три слепи мишлета,
гледайте как бягат...“*

Кристофър Рен беше в спалнята си. Той обикаляше и си подсвиркваше енергично. Внезапно свирнята трепна и спря. Той седна на края на леглото. Закри лицето си с ръце и се разхълца като дете:

— Не мога да продължавам.

После настроението му се промени. Стана, изправи рамене.

— Каквото и да се случи, трябва да продължавам — каза той. — Трябва да успея на всяка цена.

Джайлс стоеше до телефона в общата им с Моли стая. Наведе се към пода. Там се търкаляше една от ръкавиците на Моли. Вдигна я. От нея се показа розов автобусен билет. Джайлс стоеше и гледаше как той изпърполи и падна на земята. Следейки го, лицето му се промени.

После отиде бавно, като на сън, до вратата, отвори я и остана за момент загледан към коридора, сякаш беше друг човек.

Моли довърши картофите, пусна ги в тенджерата и я сложи на огъня. Надникна във фурната. Всичко вървеше по план.

На кухненската маса беше броят на „Ивнинг стандарт“ отпреди два дена. Тя се намръщи, когато го погледна. Да можеше поне да си спомни...

Внезапно вдигна ръце към очите си.

— О, не може да бъде — каза Моли. — О, не може да бъде!

Бавно свали ръцете си. Огледа кухнята, сякаш това беше чуждо място. Толкова топло, уютно и просторно, с тази лека апетитна миризма на готвено.

— О, не може да бъде — повтори тя тихо.

Вървеше бавно, като сомнамбул, към вратата на хола. Отвори я. Къщата беше тиха, само някой си подсвиркваше.

Тази песен...

Моли потрепери и се отдръпна. Почака минута-две, оглеждайки отново познатата кухня. Да, всичко беше в ред и напредваше. Приблужи се пак до кухненската врата.

Майор Меткаф слизаше тихо по задната стълба. Той почака малко в хола, после отвори големия долап под стълбата и надникна в него. Всичко изглеждаше спокойно. Наоколо нямаше никого. Тъкмо сгодно време да направи това, което бе намислил...

Мисис Бойл в библиотеката въртеше копчетата на радиото с известно раздражение. Попадна посред някаква беседа за произхода и значението на песничките за деца. А тъкмо това не ѝ се слушаше. Култивиран глас осведомяваше: „Психологията на страха трябва да бъде добре разбрана. Да речем, че сте сами в стая. Една врата се отваря тихо зад вас...“.

И една врата наистина се отвори. Мисис Бойл, стряскайки се силно, рязко се обърна.

— Ох, вие ли сте — каза тя с облекчение. — Идиотски програми предават по тая пущина. Не мога да намеря нещо, което да заслужава да се слуша!

— Лично аз не бих слушал, мисис Бойл!

Мисис Бойл изсумтя.

— Че какво друго да правя? — запита тя. — Затворена в къща, в която може би има убиец... не че вярвам на тая мелодраматична история...

— Нима не вярвате, мисис Бойл?

— Ъ-ъ... какво искате да кажете...

Коланът на мушамата за дъжд се уви около шията ѝ толкова бързо, че тя едва ли съзнаваше неговото значение. Копчето на усилвателя на радиото бе завъртяно докрай. Лекторът по психология на страха крещеше умните си фрази в стаята и заглушаваше страничните шумове, съпровождащи смъртта на мисис Бойл.

Но и без това нямаше много шум.

Убиецът беше твърде опитен.

* * *

Всички се бяха сгушили в кухнята. На газовата печка картофите къкреха весело. Ароматната миризма на печено месо и пай с бъбреци, лъхаща от фурната, беше по-силна от всякога.

Четиримата потресени души се гледаха един друг, петата, Моли, бледа и разтреперана, посрббваше от чашата уиски, което шестият, сержант Тротър, я караше насила да изпие.

Самият сержант Тротър, със застинало лице, изразяващо яд, оглеждаше насъбралите се. Само пет минути бяха изтекли, откакто ужасените писъци на Моли бяха накарали него и останалите да се втурнат към библиотеката.

— Когато сте влезли при нея, мисис Дейвис, тя току-що е била убита — каза той. — Сигурна ли сте, че не сте видели или чули някого, когато сте прекосявали хола?

— Подсвиркване — произнесе Моли отпаднала. — Но това беше по-рано. Мисля... но не съм сигурна... мисля, че чух някаква врата да се затваря... тихо, някъде... точно когато аз... когато аз... влизах в библиотеката.

— Коя врата?

— Не зная.

— Помислете, мисис Дейвис... постарайте се да *помислите* — на горния етаж... на долния етаж... отдясно, отляво?

— Казвам ви, че *не зная* — кресна Моли. — Не съм дори уверена, че чух нещо.

— Стига сте я измъчвали! — кипна Джайлс. — Не виждате ли колко е разстроена?

— Аз разследвам убийство, мистър Дейвис... моля да ме извините... *капитан* Дейвис.

— Аз не си служа с военния си чин, сержанте.

— Правилно, сър. — Тротър помълча, сякаш обмисляше нещо важно. — Както казах, аз разследвам убийство. Досега никой не гледаше сериозно на тази работа. Включително и мисис Бойл. Тя криеше нещо от мен. Всички вие криете нещо от мен. И тъй, мисис Бойл е мъртва. Ако не разнищим тая работа... и то бързо, ще има и друг смъртен случай.

— Друг ли? Глупости. Че защо?

— Защото — отговори сержант Тротър сериозно — има три слепи мишлета.

Джайлс каза недоверчиво:

— Смърт за всяко от тях? Но трябва да съществува някаква връзка... имам предвид друга връзка със случая.

— Да, би трябвало да съществува.

— Но защо да има още една смърт *тук*?

— Защото в бележника са записани само два адреса. На Кълвър стрийт 74 можеше да има само една жертва. Тя е мъртва. Но в Мънксуел Мейнър полето за действие е по-широко.

— Глупости, Тротър. Би било крайно невероятно съвпадение *двама* души да бъдат докарани *тук* случайно, и двамата свързани по някакъв начин с аферата във фермата Лонгридж.

— Като се вземат предвид някои обстоятелства, не е чак толкова голямо съвпадение. Помислете, мистър Дейвис. — Той се обърна към останалите. — Чух обясненията ви къде се е намирал всеки от вас, когато мисис Бойл е била убита. Ще проверя показанията ви. Вие сте били в стаята си, мистър Рен, когато сте чули писъка на мисис Дейвис?

— Да, сержанте.

— Мистър Дейвис, вие сте били в спалнята си на втория етаж и сте проверявали допълнителния телефонен пост там?

— Да — отговори Джайлс.

— Мистър Паравичини е бил в салона, където е свирел разни мелодии на пианото. Впрочем май никой не ви е чул, мистър Паравичини?

— Аз свирех много, много тихо, сержанте, само с един пръст.

— Каква беше мелодията?

— „Три слепи мишлета“, сержанте. — Той се усмихна. — Същата мелодия, която мистър Рен си е подсвирквал на горния етаж. Песента, която се върти в главите на всички.

— Ужасна песен — каза Моли.

— А как е телефонната жица? — запита Меткаф. — Умишлено ли е прекъсната?

— Да, майор Меткаф. Прерязана е част от нея точно под прозореца на трапезарията... Тъкмо бях открил къде е прекъсването, когато мисис Дейвис изпищя.

— Но това е налудничаво. Как може да разчита да се отърве по този начин? — попита Кристофър пискливо.

Сержантът го измери внимателно с очи.

— Може би това не го безпокои чак толкова — каза той. — Или пък смята, че може да ни надхитри. Такива са обикновено убийците. — После добави: — При обучението си ние, разбира се, изучаваме психология. Манталитетът на шизофреника е много интересен.

— Да оставим тия засукани думи — обади се Джайлс.

— Правилно, мистър Дейвис. В момента ни интересуват само две осембуквени думи. Едната е „убийство“, а другата — „опасност“. Върху тях ще съсредоточим вниманието си. И тъй, майор Меткаф, опишете ми ясно и разбрано движенията си. Казвате, че сте били в избата... Защо?

— Оглеждах — отговори майорът. — Надзърнах в долапа под стълбата и тогава забелязах там врата, отворих я и видях стъпала, та се спуснах по тях. Вие имате великолепна изба — каза той на Джайлс. — Прилича ми на стара манастирска крипта.

— Ние не се занимаваме с изследване на старини, майор Меткаф. Ние разследваме убийство. Ще послушате ли малко, мисис Дейвис? Аз ще оставя кухненската врата отворена. — Той излезе; една врата се затвори с леко скърцане. — Това ли чухте, мисис Дейвис? — попита той, когато се оказа отново на отворената врата.

— Аз... точно така ми звучи.

— Това е било долапът под стълбата. Знаете ли, възможно е, след като е убил мисис Бойл, убиецът, оттегляйки се през хола, да ви е чул да излизате от кухнята, та се е пъхнал в долапа и е затворил вратата подире си.

— Тогава от вътрешната страна на долапа ще има отпечатащи от пръстите му — възкликна Кристофър.

— Там има вече отпечатащи от моите — обади се майор Меткаф.

— Точно така — рече сержант Тротър. — Но за тях имаме задоволително обяснение, нали? — добави той спокойно.

— Вижте какво, сержанте — заговори Джайлс, — естествено, вие сте натоварен с тази работа. Но това е моята къща и до известна степен аз се чувствам отговорен за хората, намиращи се в нея. Не трябва ли да вземем някакви предпазни мерки?

— Какви например, мистър Дейвис?

— Хм, ще бъда откровен: да сложим юзда на човека, който явно е най-подозрителен.

Той погледна открито Кристофър Рен.

Кристофър Рен скочи напред, гласът му се извиси, пронизителен и истеричен.

— Не е вярно! Не е вярно! Вие всички сте против мен. Все някой е против мен. Искате да ме натопите в тая афера. Това е преследване... преследване...

— Спокойно, момче — каза майор Меткаф.

— Не се ядосвай, Крис. — Моли пристъпи към него и го улови за ръката. — Никой не е против теб. Кажете му, че е така — обърна се тя към сержант Тротър.

— Ние не натапяме хора — заяви сержант Тротър.

— Кажете му, че няма да го арестувате.

— Няма да арестувам никого. За да го направя, трябва да разполагам с доказателства. А нямам никакви доказателства... поне засега.

— Ти май си полудяла, Моли — извика Джайлс. — И вие, сержанте. Има само един човек, който подхожда в случая, и...

— Чакай, Джайлс, чакай... — прекъсна го Моли. — Ох, успокой се. Сержант Тротър, може ли... може ли да поговорим за минута?

— Аз не мърдам оттук — каза Джайлс.

— Не, Джайлс, моля те, напусни стаята.

Лицето на Джайлс потъмня като буря.

— Не ми е ясно какво те е прихванало, Моли — каза той и излезе с другите от стаята, затръшвайки вратата подире си.

— Да, мисис Дейвис, какво има?

— Сержант Тротър, когато ни разказвахте за случая във фермата Лонгридж, вие изглежда мислехте, че по-голямото момче трябва да е... виновно за всичко това. Но не сте *сигурен*, нали?

— Съвсем вярно, мисис Дейвис. Ала вероятностите сочат към него — душевна неуравновесеност, дезертиране от армията, докладът на психиатъра.

— О, зная, като че ли всичко сочи към Кристофър. Но аз не вярвам да е Кристофър. Трябва да има някакви други... възможности. Нямали ли са тези три деца някакви роднини... родители например?

— Да. Майката умряла. Но бащата служел в чужбина.

— А какво е станало с него? Къде е *той* сега?

— Нямаме никакви сведения. Получил документите си за демобилизиране миналата година.

— И щом синът е бил душевно неуравновесен, бащата също може да е бил такъв.

— Така е.

— Значи убиецът може да е на средна възраст или стар. Не забравяйте, че майор Меткаф беше страшно смутен, когато му казах, че полицията се е обадила по телефона. Наистина *беше*.

Сержант Тротър каза спокойно:

— Моля да ми повярвате, мисис Дейвис, още от началото аз имах предвид всички възможности. Момчето, Джим... бащата... дори сестрата. Разбирате ли, *би могло* да бъде жена. Аз нищо не съм пропуснал. Вътрешно може да съм напълно уверен, но не *зная*... все още. Всъщност е много трудно да знае човек за нещо или за някого — особено в тия времена. Ще се учудите, ако видите с какво се занимава полицията. Особено с браковете. Прибързани бракове... военновременни бракове. Както виждате, липсват данни. Няма семейства или роднини, с които да се срещнем. Хората вземат чуждите думи за чиста монета. Някой казва, че е пилот изстребител или майор от сухопътните сили — момичето му вярва безрезервно. Понякога открива чак след една или две години, че е укриващ се от съда банков чиновник с жена и деца или дезертьор от армията. — Той помълча и

продължи: — Знам много добре какво ви е на душата, мисис Дейвис. Искам да ви кажа само едно. *Убиецът се наслаждава.*

Сержантът тръгна към вратата.

Моли стоеше права и неподвижна, по бузите ѝ гореше руменина. След като постоя така минута-две, тя се приближи бавно до печката, коленичи и отвори вратичката на фурната. Облъкна я апетитна, позната миризма. На сърцето ѝ олекна. Сякаш внезапно се бе върнала в скъпия, познат свят на ежедневието. Готвене, домашна работа, подреждане на къщата, обикновен прозаичен живот.

Така от незапомнени времена жените са готвили ядене за мъжете си. Светът на опасностите... на лудостта се бе отдръпнал. Жената в кухнята си е в безопасност — винаги в безопасност.

Кухненската врата се отвори. Тя извърна глава. Влезе Кристофър Рен. Беше малко запъхтян.

— Боже мой — възкликна той. — *Такава* патърдия! Някой е откраднал ските на сержанта!

— Ските на сержанта ли? Но кому са потрябвали те?

— Откровено казано, не мога да проумея. Виж, ако сержантът беше решил да си отиде и да ни зареже, сигурно убиецът щеше много да се зарадва. Просто няма *смисъл*, нали?

— Джайлс ги прибра в долапа под стълбата.

— Само че вече не са там. Озадачаващо, нали? — Той се засмя злорадо. — Сержантът просто е побеснял. Реве като луд. Нахвърли се върху клетия майор Меткаф. Старецът твърди, че не бил забелязал там ли са били или не, когато надникнал в долапа точно преди убийството на мисис Бойл. Тротър казва, че *трябва* да е забелязал. Ако питате мен — Кристофър сниши глас и се наведе напред, — тази работа започва да разстройва нервите на Тротър.

— Тя разстройва всички ни — рече Моли.

— Но не и мен. Аз мисля, че е много заинтригуваща, всичко е така очарователно нереално.

Моли каза рязко:

— Нямаше да говорите така, ако... ако бяхте я намерили вие. Имам предвид мисис Бойл. Аз непрекъснато мисля за това... не мога да го забравя. Лицето ѝ... цялото подуто и посиняло...

Тя потрепери. Кристофър се приближи до нея. Сложи ръка на рамото ѝ.

— Знам. Не съм глупав. Съжалявам. Не съобразих.

Сухо хълцане се надигна от гърлото на Моли.

— Толкова хубаво изглеждаше преди малко... готвенето... кухнята. — Тя говореше объркано, несвързано. — И после изведнъж... всичко започна наново... като кошмар.

Лицето на Кристофър имаше странно изражение, докато стоеше и гледаше обронената ѝ глава.

— Разбирам — каза той. — Разбирам. — Отдръпна се. — Е, по-добре да се омитам и... да не ви преча.

— Недейте — извика Моли точно когато ръката му беше на дръжката на вратата.

Той се обърна и я изгледа въпросително. После бавно се върна обратно.

— Наистина ли мислите това?

— Какво да мисля?

— Вие в никой случай не искате да си... отида?

— Да, не искам да остана сама. Страх ме е да бъда сама.

Кристофър седна до масата. Моли се наведе над фурната, вдигна пая на по-горната скара, затвори вратичката и се върна при него.

— Много интересно — каза Кристофър с равен глас.

— Кое е интересно?

— Че не ви е страх да бъдете... сама с мен. Не ви е страх, нали?

Тя поклати глава.

— Не, не ме е страх.

— Защо не те е страх, Моли?

— Не знам... просто не ме е страх.

— И все пак аз съм единственият човек, който... подхожда в случая. Убиец като по разписание.

— Не — каза Моли. — Има... и други възможности. Аз говорих със сержант Тротър за тях.

— Съгласи ли се той с теб?

— Не възрази — отвърна Моли бавно.

Няколко думи звучаха отново в главата ѝ. Особено оная последната фраза: *Аз зная точно какво ви е на душата, мисис Дейвис.* Но знаеше ли наистина? Възможно ли беше да знае? Той каза също, че убиецът се наслаждава. Вярно ли беше това?

Тя се обърна към Кристофър:

— *Вие* не се наслаждавате толкова, нали? Въпреки това, което казахте преди малко.

— О, не, боже мой — възкликна Кристофър вторачен. — Що за странно хрумване.

— Но аз не го казах. Сержант Тротър го каза. Аз мразя този човек! Той... той ти втъпява в главата разни неща... неща, които не са верни... които не могат да бъдат верни.

Тя закри с ръце очите си. Много внимателно Кристофър свали ръцете й.

— Слушай, Моли — рече той, — какво става с теб?

Тя му позволи да я настани внимателно на един стол до кухненската маса. Държането му не беше вече истерично или детинско.

— Какво има, Моли? — попита той.

Моли го погледна — продължителен, преценяващ поглед. Запита някак ни в клин, ни в ръкав:

— От колко време те познавам, Кристофър? От два дена?

— Горедолу. Сигурно мислиш, че макар да е толкова отскоро, като че ли се познаваме много добре.

— Да... странно, нали?

— О, не знам. Между нас съществува нещо като взаимна симпатия. Може би понеже и двамата... сме изправени пред това.

Последните му думи не бяха въпрос, а констатация. Моли се престори, че не ги чу. Тя каза много тихо и пак беше по-скоро констатация, отколкото въпрос:

— Твоето истинско име не е Кристофър Рен, нали?

— Не е.

— А защо...

— Защо избрах това име ли? Е, стори ми се приятна приумица. В училище често ми се подиграваха и ме наричаха Кристофър Робин. Робин — Рен — асоциация на идеи, предполагам.

— Какво е истинското ти име?

Кристофър отговори тихо:

— Не искам да се спираме на този въпрос. Няма да бъде от значение за теб. Аз не съм архитект. Всъщност съм дезертър от армията.

Само за миг в очите на Моли блесна тревога.

Кристофър забеляза това.

— Да — рече той. — Точно като нашия неизвестен убиец. Нали ти казах, че единствен аз отговарям на условията.

— Не бъди глупав. Вече ти казах, че не вярвам да си убиецът. Продължавай... разправи ми за себе си. Какво те накара да дезертираш... нерви?

— Искаш да кажеш, от страх? Не, колкото и да е чудно, аз не се страхувах... не повече от когото и да било друг. Всъщност се славех като много хладнокръвен под огън. Не, беше нещо съвсем друго. Беше... майка ми.

— Майка ти ли?

— Да... знаеш ли, тя загина... при въздушно нападение. Затрупана под развалините. Трябваше да я изравят. Не знам какво ми стана, когато узнах това... предполагам, че малко съм полудял. Мислех, че се е случило с мен, разбираш ли, смятах, че трябва да се прибера къщи бързо и... и да се изровя... не мога да ти обясня... всичко беше толкова объркано. — Той оброни глава на ръцете си и заговори с глух глас. — Дълго време обикалях и я търсех... или може би търсех себе си... не знам точно кое. А после, когато съзнанието ми се проясни, се страхувах да се върна... или да съобщя... знаех, че не ще мога да го обясня. Оттогава съм просто... нищо.

Той я гледаше втренчено, младото му лице излъчваше отчаяние.

— Не бива да мислиш така — каза Моли кротко. — Ти можеш да започнеш наново.

— Има ли начин?

— Разбира се... ти си съвсем млад.

— Да, но нали разбираш... аз съм стигнал до края.

— Не — рече Моли. — Не си стигнал до края, само мислиш така. Смятам, че всеки човек най-малко веднъж в живота си има това чувство — че е дошъл краят, че не може да продължава по-нататък.

— А ти имала ли си това чувство, Моли? Сигурно си го имала... щом говориш така.

— Да.

— Какво беше твоето?

— Това, което става с мнозина. Бях сгодена за млад пилот изстребител... и той загина.

— Нямах ли нещо друго?

— Предполагам, че имаше. Преживях голямо душевно сътресение, когато бях по-млада. Натъкнах се на нещо, което беше много жестоко и гадно. То ме накара да мисля, че животът е винаги... ужасен. Когато Джек загина, просто се потвърди убеждението ми, че целият живот е жесток и коварен.

— Разбирам. И тогава, предполагам — каза Кристофър, като я гледаше, — се е явил Джайлс.

— Да. — Той видя усмивката, нежна, почти свенлива, която трепна на устните ѝ. — Яви се Джайлс... всичко изглеждаше хубаво, спокойно и щастливо... Джайлс!

Усмивката отлетя от устните ѝ. Лицето ѝ изведнъж посърна. Тя потръпна сякаш от студ.

— Какво ти става, Моли? От какво те е страх? Ти си уплашена, нали?

Тя кимна.

— И има нещо общо с Джайлс? Нещо, което е казал или направил?

— Всъщност не е Джайлс. Оня ужасен, ужасен човек е!

— Кой е ужасен човек? — Кристофър беше учуден. — Паравичини ли?

— Не, не. Сержант Тротър.

— Сержант Тротър?

— Подхвърля разни неща... намеква разни неща... втълпява в главата ми ужасни мисли за Джайлс... мисли, чието съществуване не подозирах. Ох, мразя го... мразя го.

Веждите на Кристофър бавно се повдигнаха от учудване.

— Джайлс ли? *Джайлс!* Да, разбира се, с него сме почти връстници. Той ми се струва много по-възрастен от мен... но предполагам, че в действителност не е. Да, Джайлс също би подходдал в случая. Но, виж какво, Моли, всичко това е глупост. Джайлс е бил тук с теб в деня, когато са убили оная жена в Лондон.

Моли не отговори.

Кристофър я изгледа пронизително.

— Не беше ли тук?

Моли заговори задъхано, думите излизаха като несвързан брътвеж.

— Цял ден го нямаше... беше с колата... отиде в другия край на графството за някаква телена мрежа, която се продавала там... поне така казваше... така мислех... докато... докато...

— Докато какво?

Ръката на Моли се протегна бавно и посочи датата на „Ивнинг стандарт“, с който беше покрита част от кухненската маса.

Кристофър погледна и каза:

— Лондонско издание отпреди два дни.

— Беше в джоба на Джайлс, когато се върна. Той... той трябва да е бил в Лондон.

Кристофър погледна втренчено вестника, а след това — Моли. Сви устни и си заподсвирква, после спря внезапно. Не беше уместно да подсвирква тази мелодия точно сега.

Подбирайки думите си много внимателно и избягвайки погледа ѝ, каза:

— Всъщност колко... знаеш за Джайлс?

— Недей — извика Моли. — Недей! Точно това каза оня звяр Тротър... или по право намекна. Че жените често не знаели нищо за мъжете си — особено във военно време. Те... те просто приемали на вяра това, което мъжът разказвал за себе си.

— Според мен е напълно прав.

— Не го повтаряй и *ти*! Не мога да го слушам. Просто защото всички сме в такова състояние, така разстроени. Готови сме... готови сме да повярваме на *всякакво* невероятно хрумване... Не е вярно! Аз...

Тя се спря. Кухненската врата се бе отворила.

Влезе Джайлс. Лицето му имаше твърде мрачно изражение.

— Прекъсвам ли ви? — попита той.

Кристофър се отдръпна от масата.

— Тъкмо вземах уроци по готварство — рече той.

— Така ли? Хм, слушай, Рен, разговорите насаме не са много здравословни точно сега. Да не си стъпил повече в кухнята, чуваш ли?

— О, няма...

— Не закачай жена ми, Рен. Тя няма да бъде следващата жертва.

— Точно за това се безпокоя — рече Кристофър.

Ако имаше някакъв умисъл в думите му, Джайлс явно не го схвана. Само стана керемиденочервен.

— Остави на мен да се безпокоя — каза той. — Аз мога да се грижа за жена си. Измитай се оттук.

Моли произнесе с ясен глас:

— Моля те, върви си, Кристофър. Да... искрено те моля.

Кристофър тръгна бавно към вратата.

— Няма да отида много далеч — рече той. Думите му бяха отправени към Моли и криеха определен смисъл.

— Ще се махнеш ли най-после оттук?

Кристофър се изкикоти пискливо, по детински.

— Слушам, капитане — каза той.

Вратата се затръшна подире му. Джайлс се обърна към Моли.

— За бога, Моли, нямаш ли разум? Затворила си се тук сама с един опасен маниак със склонност към убиване!

— Той не е... — тя бързо промени фразата си — ... той не е опасен. Във всеки случай аз съм нащрек. Мога... да се пазя.

Джайлс се засмя неприятно.

— Мисис Бойл също можеше.

— Ох, Джайлс, недей.

— Извинявам се, мила. Но съм ядосан. Тоя досаден младеж. С какво те привлича, не мога да проумея.

Моли изрече бавно:

— Жал ми е за него.

— Жал ти е за един налудничав тип, склонен към убийство?

Моли го изгледа с любопитство.

— Би ми било много жал за такъв тип, склонен към убийство — рече тя.

— И го наричаш Кристофър. Откога си говорите на малки имена?

— Ох, Джайлс, не ставай смешен. Днес всички си служат с малките имена. Знаеш, че е така.

— След като са минали само два дена? Но може би има и нещо друго. Сигурно си познавала мистър Кристофър Рен, мнимия архитект, преди да пристигне тук? Може би си му подсказала да дойде тук? Навярно сте нагласили всичко помежду си?

Моли го гледеше втренчено.

— Джайлс, да не си се побъркал? Какво искаш да кажеш, дявол да го вземе?

— Искам да кажа, че Кристофър Рен ти е стар приятел, че имаш с него по-близки отношения, за които не искаш да узная.

— Джайлс, ти си полудял!

— Сигурно ще твърдиш, че никога не си го виждала преди идването му тук. Странно, че е дошъл и се е настанил на такова усамотено място, нали?

— По-странно ли е, отколкото с майор Меткаф и... и мисис Бойл?

— Да... мисля, че да. Чел съм, че тия мрънкащи луди имат особено влечение към жените. Изглежда, че е така. Отде го познаваш? Откога поддържате връзка?

— Ти си просто смешен, Джайлс. Аз никога не съм виждала Кристофър Рен до пристигането му тук.

— Не отиде ли в Лондон да се видиш с него преди два дена и да уговориш да се срещнете тук като непознати?

— Ти много добре знаеш, Джайлс, че от седмици не съм ходила в Лондон.

— Така ли? Интересно. — Той извади от джоба си една поръбена с кожа ръкавица и я протегна. — Това е една от ръкавиците, които си носила завчера, нали? В деня, когато аз бях в Сейлъм да купувам мрежа.

— В деня, когато *ти* беше в Сейлъм да купуваш мрежа — повтори Моли, гледайки го втренчено. — Да, аз носех тези ръкавици, когато излязох.

— Каза, че си отишла в селото. Ако си ходила само в селото, какво търси това в ръкавицата ти?

И протегна обвинително един розов автобусен билет. За миг настъпи мълчание.

— Ти си ходила в Лондон — каза Джайлс.

— Е, добре — рече Моли. Тя вдигна брадичка. — Ходих в Лондон.

— За да се срещнеш с тоя тип Кристофър Рен.

— Не, не да се срещна с Кристофър Рен.

— Тогава защо си ходила там?

— Точно в тоя момент, Джайлс — рече Моли, — няма да ти кажа.

— Значи ти трябва време, за да съчиниш някаква правдоподобна басня!

— Мисля — каза Моли, — че те мразя!

— А аз не те мразя — произнесе Джайлс бавно. — Но почти ми се иска да те мразя. Просто чувствам, че... не те познавам вече... че не зная нищо за теб.

— И аз чувствам същото — каза Моли. — Ти... ти си ми просто непознат. Човек, който ме лъже...

— Кога съм те лъгал?

Моли се засмя.

— Мислиш ли, че повярвах на онази твоя история за телената мрежа? През тоя ден *ти* също си бил в Лондон.

— Навярно си ме видяла там — рече Джайлс. — И оттогава ми нямаш вече доверие...

— Доверие ли? Занапред аз никога никому няма да вярвам.

Никой от тях не бе забелязал тихото отваряне на кухненската врата. Мистър Паравичини се прокашля леко.

— Толкова ми е неудобно — промърмори той. — Надявам се, че вие, младите, не говорите повече, отколкото е нужно. Влюбените са толкова склонни да се карат.

— Караница между влюбени — произнесе Джайлс насмешливо. — Сполучливо казано.

— Точно така, точно така — рече мистър Паравичини. — Знам точно как се чувствате. Аз самият съм преживявал това, когато бях по-млад. Ала всъщност дойдох да ви уведомя, че инспекторът просто настоява всички да се съберем в салона. Изглежда, че му е хрумнало нещо. — Мистър Паравичини се изкиска тихо. — Полицията има някаква улика... да, това често сме го чували. Но да се е сетил нещо? Много се съмнявам. Не ще и дума, много ревностен и прилежен служител е нашият сержант Тротър, ала ми се струва, че не е прекалено надарен с ум.

— Ти върви, Джайлс — каза Моли. — Аз трябва да се занимавам с готвенето. Сержант Тротър може да мине и без мен.

— Като става дума за готвене — подхвана мистър Паравичини, прекосявайки пъргаво кухнята и заставайки до Моли, — опитвали ли сте пилешки дроб на препечена филия с дебел слой гъши пастет и отгоре с много тънко резенче бекон, намазано с френска горчица?

— В тия времена не виждаме често гъши пастет — отвърна Джайлс. — Да вървим, Паравичини.

— Може ли да остана да ви помогна, мила госпожо?

— Елате с мен в салона, Паравичини — каза Джайлс.

Мистър Паравичини се засмя тихо.

— Съпругът ви се безпокои за вас. Съвсем естествено. Не му се иска да ви остави сама с мен. Страхува се от моите садистични наклонности... не от неприличните. Аз отстъпвам пред силата. — Той се поклони грациозно и целуна връхчетата на пръстите си.

Моли каза смутено:

— О, мистър Паравичини, уверена съм...

Мистър Паравичини поклати глава. Обърна се към Джайлс:

— Вие сте много умен, млади човече. *Не поемате рискове*. Мога ли да уверя вас — или инспектора — че не съм маниак със склонност към убиване? Не, не мога. Толкова е трудно да го докажеш.

Той затананика весело.

Моли трепна.

— Моля ви, мистър Паравичини... недейте тази ужасна мелодия.

— „Три слепи мишлета“. Тази мелодия ми се е набила в главата. Като си помисля, това е наистина страшна песничка. Никак не е приятна. Ала децата обичат страшните неща. Сигурно сте забелязали това? Тази песничка е типично английска — буколичната, жестока английска провинция. „Тя отрязва опашчиците им с нож.“ Разбира се, това би се харесало на едно дете — аз познавам децата...

— Моля ви, недейте — едва изрече Моли. — Струва ми се, че и вие сте жесток. — Гласът ѝ стана истеричен. — Вие се усмихвате... вие сте като котка, която си играе с мишка... играе си...

Тя се разсмя.

— Спокойно, Моли — каза Джайлс. — Хайде да отидем заедно в салона. Тротър ще загуби търпение. Остави готвенето. Убийството е по-важно от храната.

— Не съм съгласен с вас — рече мистър Паравичини, вървейки подире им със ситни скокливи стъпки. — Осъденият закуси с голям апетит — това е станало поговорка.

Кристофър хвърли към Моли бърз, загрижен поглед, ала Моли вървеше с високо вдигната глава и загледана напред. Влязоха в салона

с маршова стъпка, почти като процесия. Мистър Паравичини образуваше ариергарда със ситните си скокливи стъпки.

Сержант Тротър и майор Меткаф стояха и чакаха в салона. Майорът изглеждаше мрачен. Сержант Тротър излъчваше енергия.

— Добре — каза той, когато влязоха. — Искан да бъдете тук всички. Желая да направя един опит — а за тази цел ми е нужно вашето съдействие.

— Дълго ли ще трае? — попита Моли. — Защото съм много заета в кухнята. Нали трябва да обядваме.

— Да — рече Тротър. — Разбирам ви, мисис Дейвис. Но ще ме извините, има по-важни неща от яденето! Мисис Бойл например няма да има нужда от ядене.

— Откровено казано, сержанте — обади се майор Меткаф, — много нетактично се изразявате.

— Извинявам се, майор Меткаф, но искам всички да ми съдействат в това.

— Намерихте ли ските си, сержант Тротър? — запитва Моли.

Младият човек се изчерви.

— Не, не ги намерих, мисис Дейвис. Но мога да кажа, че се сещам кой ги е взел. И защо ги е взел. Нищо повече няма да добавя засега.

— Моля ви, недейте — замоли мистър Паравичини. — Винаги съм мислил, че обясненията трябва да се оставят за края — тази вълнуваща последна глава, разбирате ли.

— Това не е игра, сър.

— Не е ли? Мисля, че тук грешите. Според мен това е игра — за някого.

— *Убиецът* се наслаждава — промърмори Моли тихо.

Другите я погледнаха учудено. Тя се изчерви.

— Просто цитирам това, което сержант Тротър ми каза.

Сержант Тротър никак не изглеждаше поласкан.

— Прав сте, мистър Паравичини, като споменавате за последната глава, като че е криминален роман — рече той. — Точно така е. Именно това става.

— Дано не се случи с мен — обади се Кристофър Рен, опипвайки внимателно вратовръзката си.

— Хайде, хайде — каза майор Меткаф. — Стига тия приказки, млади приятелю. Сержантът ще ни каже точно какво иска от нас.

Сержант Тротър се прокашля. Гласът му стана официален.

— Преди известно време вие ми дадохте някои показания — подзе той. — Тези показания бяха свързани с местоположението ви по времето, когато е станало убийството на мисис Бойл. Мистър Рен и мистър Дейвис са били в своите спални. Мисис Дейвис се е намирала в кухнята. Майор Меткаф е бил в избата, а мистър Паравичини — тук, в тази стая...

Той помълча и после продължи:

— Такива са показанията ви. Аз нямам начин да ги проверя. Те може да са верни... но може и да не са. Нека бъдем наясно: четири от тези показания са верни... ала *едно от тях е лъжливо*. Кое именно?

Той изгледа поред лицата им.

Никой не проговори.

— Четирима от вас казват истината — един лъже. Аз имам план, който може да ми помогне да открия лъжеца. И ако установя, че някой от вас ме е излъгал... тогава ще зная кой е убиецът.

Джайлс каза рязко:

— Не непременно. Възможно е някой да е излъгал... по някаква друга причина.

— Съмнявам се в това, мистър Дейвис.

— Но какво имаш предвид, човече? Ти току-що каза, че нямаш начин да провериш тези показания.

— Нямам, но да предположим, че накарам всекиго да изпълни повторно тези движения.

— Ба — измънка майор Меткаф презрително. — Възпроизвеждане на престъплението. Чуждестранен похват.

— Не възпроизвеждане на *престъплението*, майор Меткаф. Възпроизвеждане на движенията на наглед невинни хора.

— И какво очаквате да научите от това?

— Ще ми простите, ако не ви го обясня засега.

— Значи — попита Моли — искате да повторим „представлението“?

— Горещо-долу, мисис Дейвис.

Настъпи мълчание. Някак неловко мълчание. „Това е клопка — помисли си Моли. — Клопка е... но не виждам как...“

Сякаш в стаята имаше петима виновни, а не един виновен и четирима невинни. Всички хвърляха изкосо подозрителни погледи към самоуверения, усмихнат млад човек, който подготвяше този невинен наглед ход.

Кристофър избухна пискливо:

— Но не мога да проумея... просто не мога да проумея... какво се надявате да откриете... само като накарате няколко души да направят същото, което са правели преди. Струва ми се чиста глупост!

— Така ли мислите, мистър Рен?

— Разбира се — произнесе Джайлс бавно, — вие имате право, сержанте. Ние ще ви съдействаме. Значи всички трябва да правим точно същото, което сме вършели преди?

— Да, ще повторите действията си.

Лекото двусмислие в тази фраза накара майор Меткаф да вдигне рязко глава. Сержант Тротър продължи:

— Мистър Паравичини ни каза, че седял до пианото и свирел някаква мелодия. Ще бъдете ли така любезен, мистър Паравичини, да ни покажете точно какво вършехте?

— Но, разбира се, уважаеми сержанте.

Мистър Паравичини прекоси пъргаво стаята, стигна до пианото и се настани на столчето.

— Маестрото на пианото ще изсвири увертюрата към едно убийство — обяви той тържествено.

С усмивка и надута маниерност зачука с един пръст мелодията на „Три слепи мишлета“.

Наслаждава се, помисли си Моли. Наслаждава се.

В голямата стая тихите, глухи звуци имаха почти зловещ ефект.

— Благодаря ви, мистър Паравичини — каза сержант Тротър. — Да смятам ли, че точно така сте изпълнили мелодията... предишния път?

— Да, сержанте. Повторих я три пъти.

Сержант Тротър се обърна към Моли.

— Вие свирите ли на пиано, мисис Дейвис?

— Да, сержант Тротър.

— Можете ли да изпълните мелодията точно по същия начин, както я изсвири мистър Паравичини?

— Разбира се, че мога.

— Тогава, моля, седнете до пианото и се пригответе да сторите това, когато ви дам знак.

Моли изглеждаше малко смутена. После отиде бавно до пианото. Мистър Паравичини стана от столчето с писклив протест.

— Но, сержанте, аз разбрах, че всеки от нас трябва да повтори предишната си роля. Аз бях на пианото тук.

— Вярно, ще бъдат изпълнени същите действия, както предишния път... *но не непременно от същите лица.*

— Аз... не виждам смисъл в това — рече Джайлс.

— А *има* смисъл, мистър Дейвис. Това е начин да проверя първоначалните показания — и по-специално *едно* от показанията. И тъй, моля. Ще ви разположа на различни места. Мисис Дейвис ще седи тук... до пианото. Мистър Рен, ще бъдете ли така добър да минете в кухнята? Просто наглеждайте обета на мисис Дейвис. Мистър Паравичини, моля вървете в спалнята на мистър Рен. Там ще можете да покажете музикалните си дарби, като подсвирквате „Три слепи мишлета“ точно като него. Майор Меткаф, качете се в спалнята на мистър Дейвис и прегледайте телефона там. А пък вие, мистър Дейвис, надникнете в долапа в хола, а после слезте в избата.

Настъпи моментно мълчание. После четирима души закрачиха бавно към вратата. Тротър тръгна след тях. Погледна през рамо.

— Пребройте до петдесет и тогава започнете да свирите, мисис Дейвис — каза той и излезе с останалите.

Преди вратата да се затвори, Моли чу пискливия глас на мистър Паравичини:

— Не знаех, че полицаите толкова обичат салонните игри.

* * *

— Четиридесет и осем, четиридесет и девет, петдесет.

След като завърши броенето, Моли покорно започна да свири. Нежната, жестока мелодия изпълни отново голямата ехтяща стая.

*„Три слепи мишлета,
гледайте как бягат...“*

Моли усещаше как сърцето ѝ бие все по-бързо и по-бързо. Както бе казал Паравичини, това беше странно натрапчива и страшна песничка. В нея имаше онова детско неразбиране на състраданието, което е толкова ужасно, когато се среща у възрастни.

Много тихо от втория етаж Моли чуваше същата мелодия, подсвирквана в горната спалня — Паравичини играеше ролята на Кристофър Рен.

Внезапно, наблизко в библиотеката, засвири радиото. Сержант Тротър трябваше да го е пуснал. Значи самият той играеше ролята на мисис Бойл.

Но защо? Какъв беше смисълът на всичко това? Къде беше клопката? Защото имаше клопка, Моли беше уверена в това.

Струя студен въздух обляхна тила ѝ. Тя извърна рязко глава. Сигурно вратата се бе отворила. Някой бе влязъл... Не, стаята беше пуста. Но внезапно се почувства нервна — уплашена. Ами ако някой влезе? Да речем, че мистър Паравичини се провере през вратата, промъкне се до пианото и дългите му пръсти започнат да се свиват, да се свиват...

„Значи свирите погребалния си марш, мила госпожо, щастливо хрумване...“ Глупости... не бъди глупава... не си фантазирай разни неща. Пък и ще го чуеш, ако заподсвирква над главата ти. Точно както той може да те чува.

Тя почти вдигна пръстите си от пианото, когато ѝ хрумна една мисъл! Никой не бе чул мистър Паравичини да свири. Това ли беше клопката? Може би мистър Паравичини изобщо не е свирил? Не е бил в салона, а в библиотеката. В библиотеката, където е душил мисис Бойл?

Той беше раздразнен, много раздразнен, когато Тротър ѝ нареди да свири. Бе наблегнал на факта, че е изпълнявал мелодията много тихо. Разбира се, бе наблегнал на това с надежда, че ще бъде твърде тихо, за да се чуе извън стаята. Понеже, ако този път я чуеше някой, който не я е чул предишния път — тогава Тротър щеше да открие това, което търсеше — *човекът, който е излъгал.*

Вратата на салона се отвори. Моли, която очакваше да види Паравичини, едва не изпищя. Но беше просто сержант Тротър, който влезе, точно когато тя бе изсвирила за трети път мелодията.

— Благодаря ви, мисис Дейвис — каза той.

Изглеждаше крайно доволен от себе си, а държането му беше енергично и уверено.

Моли вдигна ръце от клавишите.

— Постигнахте ли това, което желяехте? — попита тя.

— Да, изцяло. — Гласът му беше ликуващ. — Постигнах точно каквото желяех.

— Какво? Кой?

— Не знаете ли, мисис Дейвис? Помислете... не е толкова трудно. Впрочем вие бяхте, ако мога да се изразя така, извънредно глупава. Оставихте ме да гоня третата жертва. В резултат от това бяхте в сериозна опасност.

— Аз ли? Не разбирам какво искате да кажете.

— Искам да кажа, че не бяхте честна с мен, мисис Дейвис. Криехте нещо от мен — точно както и мисис Бойл.

— Не разбирам.

— О, напротив, разбирате. Когато за пръв път споменах за случая във фермата Лонгридж, *вие знаехте всичко за него*. О, да, знаехте. Бяхте разстроена. И именно вие потвърдихте, че мисис Бойл била отговорничка по разквартируването в тази част от страната. И вие, и тя сте тукашни хора. Затова, когато започнах да гадая, коя би могла да бъде третата жертва, веднага се спрях на вас. Вие показахте, че познавате непосредствено случая във фермата Лонгридж. Знаете ли, полицаите не са толкова глупави, колкото изглеждат.

Моли каза тихо:

— Не ме разбирате. Аз не исках да си спомням.

— Разбирам това. — Гласът му леко се промени. — Вашето моминско име е Уейнрайт, нали?

— Да.

— И сте малко по-възрастна, отколкото се представяте. През 1940 година, когато се е случило това, вие сте била учителка в Абивейлското училище.

— Не!

— О, да, била сте, мисис Дейвис.

— Не бях, уверявам ви.

— Детето, което умряло, успяло да ви изпрати преди това писмо. Откраднало пощенска марка. С писмото молело за помощ — помощ от добрата му учителка. Дълг на учителя е да разбере, защо едно дете не

идва на училище. Вие не сте се заинтересували. Пренебрегнали сте писмото на клетото дете.

— Спрете. — Бузите на Моли пламтяха. — Вие говорите за сестра ми. Тя беше учителката. И не пренебрегна това писмо. Беше болна... от пневмония. Видя писмото чак когато детето беше умряло. То я разстрои страшно... страшно... тя беше ужасно чувствителна душа. Но вината не беше нейна. Именно защото преживя толкова дълбоко тази работа, не исках да ми се напомня за нея. Тя винаги е била кошмар за мен.

Моли вдигна ръце към очите си, закри ги. Когато ги отдръпна, Тротър я гледаше втренчено. Той каза тихо:

— Значи е била сестра ви. Е, в края на краищата... — Внезапно се усмихна особено. — Но това няма голямо значение, нали? Вашата сестра... *моят брат...*

Извади нещо от джоба си. Сега се усмихваше щастливо. Моли се вторачи в предмета, който той държеше.

— Винаги съм мислила, че полицаите не носят револвери — рече тя.

— *Полицаите не носят* — потвърди младият човек. И продължи: — Но както виждате, мисис Дейвис, *аз не съм полицай*. Аз съм Джим. Братът на Джорджи. Вие ме помислихте за полицай, понеже се обадох от телефонната кабина в селото и казах, че сержант Тротър е тръгнал насам. После прекъснах телефонните жици, когато дойдох тук, за да не можете да се свържете с полицейския участък.

Моли го гледаше втренчено. Револверът сега беше насочен към нея.

— Не мърдайте, мисис Дейвис... и не викайте... иначе веднага ще натисна спусъка.

Той продължаваше да се усмихва. С ужас Моли разбра, че това е детска усмивка. И гласът му, когато говореше, ставаше детски глас.

— Да — каза той, — аз съм братът на Джорджи. Джорджи умря във фермата Лонгридж. Онази противна жена ни прати там, а жената на фермера се отнасяше жестоко с нас и вие не искахте да ни помогнете — на нас, трите слепи мишлета. Тогава се зарекох да убия всички ви, когато порасна. Сериозно го мислех. Оттогава то не излиза от главата ми. — Изведнъж той се намръщи. — В армията ме тормозеха много... оня доктор непрекъснато ме разпитваше...

трябваше да се измъкна. Страхувах се, че ще ми попречат да свърша това, което исках да направя. Но сега съм вече зрял човек. А зрелите могат да вършат каквото си искат.

Моли събра сили. *Говори му, рече си тя. Отвлечи вниманието му.*

— Но, Джим, слушай — подзе тя. — Ти не ще успееш да се измъкнеш.

Лицето му помрачня.

— Някой е скрил ските ми. Не мога да ги намеря. — Засмя се. — Но смятам, че всичко ще мине благополучно. Това е револверът на вашия съпруг. Взех го от чекмеджето му. Сигурно ще си помислят, че *той* ви е застрелял. Но така или иначе... все едно ми е. Всичко беше... толкова забавно. Как играех ролята си! Оная жена в Лондон, лицето ѝ, когато ме позна. И глупавата мисис Бойл тази сутрин!

Той кимаше с глава.

Изведнъж се чу ясно подсвиркване, което действаше зловещо. Някой свиреше с уста мелодията на „Три слепи мишлета“.

Тротър се сепна, револверът затрепери... нечий глас извика:

— Залягайте, мисис Дейвис.

Моли се тръшна на пода, а майор Меткаф, изправяйки се от скривалището си зад канапето до вратата, се хвърли върху Тротър. Револверът изгърмя — и куршумът се заби в една от твърде посредствените маслени картини, скъпи на сърцето на покойната мис Емъри.

След миг настъпи бъркотия — Джайлс се втурна в стаята, следван от Кристофър и мистър Паравичини.

Майор Меткаф, продължавайки да държи здраво Тротър, говореше с кратки, резки фрази:

— Влязох, докато свирехте... мушнах се зад канапето... още отначало го държах под око... защото знаех, че не е полицай. Аз съм полицай — инспектор Танър. Споразумяхме се с Меткаф да заема мястото му. Скотланд ярд сметна за целесъобразно някой да бъде тук. А сега, момчето ми... — Той говореше много любезно на вече укритилия се Тротър. — Ела с мен. Никой нищо лошо няма да ти направи. Ще бъдеш в безопасност. Ние ще се погрижим за теб.

С жален детски глас загорелият млад мъж запита:

— Нали Джорджи няма да ми се сърди?

— Не — каза Меткаф. — Джорджи няма да се сърди.
Той прошепна на Джайлс, който минаваше край него:
— Съвсем е побъркан, горкият.

Всички излязоха заедно.

Джайлс и Моли, останали сами, се гледаха един друг. След миг се озоваха в обятията си.

— Мила — рече Джайлс, — сигурна ли си, че нищо лошо не ти е направил?

— Не, не, нищо ми няма. Джайлс, аз бях страшно объркана. Едва не помислих, че ти... защо ходи в Лондон оня ден?

— Мила, исках да купя подарък за годишнината от сватбата ни, която се пада утре. Не исках да разбереш.

— Чудно! Аз също отидох в Лондон да купя подарък за *теб* и не исках да разбереш.

— Бях безумно ревнив, неврастеничен глупак. Трябва да съм бил луд. Прости ми, мила.

Вратата се отвори и мистър Паравичини се промъкна като коза. Той сияеше.

— Извинявайте, че прекъсвам помирението... Такава очарователна сцена... Но, уви, трябва да се сбогувам с вас. Един полицейски джип успя да се добере дотук. Ще ги убедя да ме вземат със себе си. — Наведе се и пошушна тайнствено в ухото на Моли: — В близко бъдеще може да имам някои малки неприятности... но съм уверен, че ще съумея да уредя всичко и ще получите колет — с гъска например, пуйка, няколко кутии пастет, шунка... найлонови чорапи. Е, разбирате ли, ще бъде с поздравии от мен до една много очарователна дама. Мисис Дейвис, чекът ми е на масата в хола.

Той целуна ръката на Моли и се измъкна през вратата.

— Найлонови чорапи ли? — промърмори Моли. — Пастет? Но кой е мистър Паравичини? Дядо Коледа?

— Подозирам, черноборсаджия — каза Джайлс.

Кристофър Рен подаде свенливо глава.

— Скъпи мои — рече той, — надявам се, че не ви преча, ала от кухнята се носи ужасна миризма на изгоряло. Не трябва ли да направя нещо?

С уплашен вик „Паят ми!“ Моли изхвъркна от стаята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.